

Parcon 2011: Vybraná společnost

Letos proběhl bájeslovný Parcon v bájeslovné Chotěboři. Na Chotěboř mám nostalgické vzpomínky. V roce 2003, kdy jsem byl v tomto městečku poprvé, a to na svém prvním Parconu, jsem zde získal svého prvního Pulce a vůbec prvního Vidoucího (a to hned dvojmo). Rozhodl jsem se tedy, že i letošní podujatí bude skvělé, a bylo.

Abych svou dobrou náladu neztratil předem, nečetl jsem pro jistotu ani paličský Pravdův článek, který byl uveřejněn raději ani nevím kde. (Nečetl, ale slyšel jsem o něm.) V klidu jsem si připravil i přednášku, v čemž mne nemohla zastavit ani pravačka v gypsu.

Do Chotěboře jsem vyrazil až v pátek 19. srpna naší novou fabií. Cestou z Lužin jsem ve Strašnicích vzal na palubu Frantu Mrože Novotného, v Rajske zahradě pak Mivku s Tess. Dále už řídila Tess (dcerka Terka), a byl jsem jí za to vděčný. Na krajinu totiž padl přechod studené fronty s příšerným slejvákem. Tuny vody na nás házely protijedoucí nákladáky, tunami vody jsme se brodili i my v kolejkách staré kolínské cesty. Sám bych se bál jet osmdesátkou, ale bylo to akorát – nikoho jsme nepředjížděli, a nikdo nepředjížděl nás. Krom asi dvou šilenců ve spěchajících ponorkách. Mrak nás neúprosně sledoval až k Čáslavi. V dohledu věže místního kostela nám Franta vyprávěl

o Žižkovi. Jeho lebka, nalezená v té věži, je označována masivním úderem, který ji přelal od oka přes nos až k hornímu koutku úst. Tento vražedný úder přežilo asi desetileté dítě. Proč se je snažil někdo zabít? Kdo byl Žižka – chudý zeman z

chudého Trocnova s 15 ha políček, lapka, který dostal místo šibenice ze své družiny jediný milost od krále Václava IV., u kterého sloužil jako dveřník, za kteroužto funkci získal peníze na nákup pražského domu. Velký vojevůdce, ale jen jeden z velících hejtmánů...

U Golčova Jeníkova se už slunko rozlilo mezi mraky. Plavba na rozbourané hladině trvala dvě a půl hodiny, před chotěbořské kino naše menší vybraná společnost dorazila v půl šesté večer už po dešti. Akorát včas – Tessina první přednáška (asi z padesáti:) začala v šest.

Prostranství před Sokolovnou bylo na Chotěboř nezvykle pusté, registrace alespoň proběhla bleskově. A jako vždy zde perfektně – v obálce jsem měl i lísteček kde a kdy mám svou přednášku, a poukázku na ubytování. Letos jsem si dopřál luxusu v Obchodní akademii – a ani příště už nezaváhám. Zatímco minule, na Festivalu Fantasie Speciál, jsem Vaškovi Prav-

Dokončení na straně 8

OBSAH

Parcon 2011: Vybraná společnost	1	Poklidné a tiché místo	24
Čtenářův průvodce po Interkomu	2	Moderní napodobitelé Julese Verna	25
Hvězdný bulvár	3	Četba, která mi udělala radost	26
Peter de Wit: Kočky v Burkách	13	Rozum a cit a mořské příšery	27
Pár slov vetchého starce	14	Jack Ketchum: Po sezoně	27
CKČ 2011 – kompletní výsledky	16	Časem s vědou – září a říjen	28
Vyhlášení 31. ročníku CKČ	19	Tricátý Parcon: vzpomínání i změny	30
ISTROCON /CSI/ 2011 a vize	20	DOGMA	31
Antologie české prózy v korejštině	22	Na Slovensku vznikol časopis Jupiter	32
Když se na hřbitově nic neděje...	23	28. Minicon a 3. Knižkon	32

Foto: Harv (někde ve Švédsku)

Čtenářův průvodce po Interkomu

K obsahu tohoto čísla

Omlouvám se, že jste na tento Interkom museli čekat tak dlouho, po čase vycházíme bez literárně-vědné přílohy a je to hodně znát; shánět, lámat a kompletovat o dvanáct stran více. Jestli je vám podivné, jak to, že číslo, ve kterém něco chybí, je o to delší, tak to berte jako jedno z tajemství redakční práce. Ale prozradím vám je: příloha se vysází najednou a pak se z ní vždy potřebný kus utrhe a pošle čtenářům, kdežto běžné stránky jsou každá jiná, shání se pro ně obrázky a vůbec je to peklo.

Další Parcon je před námi, přinášíme vyhlášení Ceny Karla Čapka 2012 a podrobné výsledky letošního ročníku (2011), doplněné již tradičně doslovem k letošnímu Mlokovi, tentokrát z pera Josefa Pecinovského. Pro autory CKČ jistě bude zajímavé i Jiřinino upozornění na podzimní literární workshopy.

Honza Kovanic, Julie Nováková (očima nejmladší generace) a Dáša Mehešová nám zprostředkovávají zážitky z dvou nejdůležitějších letošních conů a přispívají tak k diskusi, jak dál s Parconem. V Hvězdném bulváru se pak dovíte, kde bude Parcon 2013.

Z recenzí bych chtěl upozornit zejména na ty dvě o Poklidném a tichém místě od Petera S. Beagla.

Zdeněk Rampas

Chybějící řádky z konce minulého čísla (Parcon: Jak dál)

Abych to shrnula: byl by to zkrátka con, kde si lidé na férovku přiznají, že tam nejdou kvůli anonymnímu příjmu informací, nýbrž kvůli osobním kontaktům; a veškerá organizace by se zaměřila na to, aby jim to usnadnila.

Vilma

Vidoucí 2011: Jak probíhá první kolo

Do tohoto ročníku fantastické literární soutěže bylo přijato 65 povídek od 47 autorů. Do konce listopadu bude probíhat první kolo, kde nezdolní porotci vyberou ty nejlepší kusy, které se ve druhém kole utkají o vítězství.

Porotci opět rozhodují ve škále *Rozhodně ano/Ano/Ne/Nevidoucí (anticena)* a už tradičně píší autorům slovní hodnocení. Letošní počet Nezdolných oproti loňsku narostl na 34 porotců, což zaručuje, že do druhého kola projdou opravdu jen ti nejlepší.

Více informací naleznete na webu pořádajícího klubu: sfkpalantir.net

Sledujte prosáklé interní informace, hlášky a hádky porotců na Twitteru: twitter.com/vidouci

Zajímavá data:

- úplných nováčků máme letos 23, zbylých 24 autorů se Vidoucích zúčastnilo už někdy předtím
- možnost zaslat 3 povídky využilo 5 autorů, 2 povídky zaslalo 8 autorů a většina, 34 autorů, poslala jednu povídku
- letos nemáme žádné autorské dvojice
- 43 autorů zaslalo 61 povídek v češtině, od 4 autorů přišly 4 povídky ve slovenštině
- pohlavně se Vidoucí projevuje takto: autorek je 28 s 43 příspěvky, autorů je 19 s 22 pracemi
- povídky mají průměrnou délku 13 normostran, nejkratší povídka má pouhých 3666 znaků, nejdelší 53983 znaků (což je jen o 7 znaků méně, než je povolený limit)
- 31 povídek je žánru fantasy, 23 sci-fi a 13 horor

Harv

interkom

INFORMAČNÍ SERVIS ČESKOSLOVENSKÉHO FANDOMU

číslo 9-10/2011 (271)

Adresa redakce:

INTERKOM

Letecká 6,
161 00 Praha 6, ČR

tel. + fax:

v prac. době +420 224 239 645

tel.: +420 233 313 093

e-mail: ram@apro.cz

<http://interkom.vecnost.cz>

Šéfredaktor:

Zdeněk Rampas, MCL

Grafická redaktorka:

Kristýna Benediktová

Redakční kruh:

Richard Klíčník a Michaela

Autoři tohoto čísla:

Filip Gotfrid, Jakub Guman,
Harv, František Houdek,
Richard Klíčník, Vilma Klímová,
Jan Kovanic, Jan Křeček,
Dagmar Mehešová, Vlád'a Němec,
Julie Nováková, Jaroslav Olša jr.,
Josef Pecinovský, Zdeněk Rampas,
Vlado Srpoň, Jiřina Vorlová

Sponzoři tohoto čísla

Jiří Doležal

Vychází nepravidelně.

Uzávěrka tohoto čísla
byla dne 29. 10. 2011

ISSN 1212-9089

Všechny články a recenze

© INTERKOM

Hvězdný bulvár

Odposlechnuto

Z lakomce a z vepře je stejné potěšení
– neprospěje nikomu, dokud mrtev není.

A. Pikhart: Španělské lidové popěvky

V poslední době jenom lenoch nepíše o upírech.

Michail Achmanov: Náboje nikdy nedojdou

Jestli to s vědomím není jako druhdy se socialismem?

Jako že je nepřekonatelné v odstraňování problémů, které
by bez něj vůbec nenastaly.

Večírek v Letecké

Vysvětlivky: ● Praha (nepodepsané ZR), ■ jinde

● **22. srpna** po návratu z Parconu vypukla taková vedra, že jsem pracoval z domova a vypustil tedy pondělní RUR, do středu města jsem se odvážil až ve čtvrtěk

● **25. srpna** ke Kruhu, abych Vladovi Řišovi a Pagimu donesl dlouho toužebně očekávaný osmnáctý svazek JFK od Františky Vrbenské. Sešel jsem se tam i s Vlado Srponěm, který se chystá na náročnou operaci, tak ať mu to dopadne.

● **29. srpna** v RUR připomínám Filipovi DOGMA, na straně 19 minulého IK jste viděli, že úspěšně.

● **1. září** u Kruhu probíhá rekonstrukce, takže nic nebrání, abychom s Michaelou zajeli navštívit Sanču. Z operace se skvěle vzpamatovává, pohostila nás doma připravenými lahůdkami, které opatrně také ochutnávala. Donesl jsem jí *Spin* od Roberta Ch. Wilsona, jsem zvědav, co na něj řekne.

● **2. září** po několikerém odkladu dochází na Americký večírek, snad tedy přijde řeč i na prázdninový vandr Klímových a Ekových po USA. Po delším čase se podařilo přilákat Ritu Kínderovou (překladatelku z ukrajinštiny, a jak dodal Viktor, i řečtiny, Rita dělala rozhovor s architektem kosmických stanic Ondřejem Doulem, v některém příštím čísle jej přetiskneme). A už na Parconu jsem pozval Toma Petráska (autora Poslední hlídky, CKČ 2007 a monografie Vzdálené světy). S ním jsem probíral své SF autority a čtenářské zážitky, nevzpomínám si, kdy jsem na večírku s někým mluvil tak dlouho a podrobně o SF. Pro autorský výtisk korejské antologie, který u mě deponoval Jarda Olša jr., si přišel František Novotný (a odnesl si i sošku Mloka 1985, kterou získal za *Bradburyho stín* a která byla součástí mé výstavy na Parconu). S Tomem Petráskem probírali Frantovu tezi, že kosmonautika se odpíchne teprve nyní, kdy do ní vstupují soukromý kapitál, více v Pevnosti (asi 12).

Honza Vaněk jr., skloubil večírek s cestou do Brna za Lfbou, okolo půlnoci naplnil kapsy pečivem, aby měl v busu co chroupat, a opustil nás.

Bidlo přinesl dva pekáče lahůdek od své matky, Martin to, když jsme s Bidlem před půlnocí odjížděli, komentoval slovy: *Vždycky se před večírkem Zdeňka ptám, zda dorazí Bidlo, a když ne, snad bych na něj ani nešel, pokud by se tedy nepořádal u mě doma.* ☺

Martin, Vilma a Vladan s Věrou se starali, aby gril nevychládl, a zásobovali nás neuvěřitelným množstvím domácích hamburgerů.

Když nás hmyzáci vyhnali ze zahrady do domu, došlo na prohlížení fotografií z velké dovolenkové cesty po USA. Protože ale už nikdo nemá fotky na papíru, trochu to večírek rozbilo, neb jen málokdo mohl najednou sledovat tablet.

● **5. září** v RUR jsem zaslechl jméno mladého muže, který zde fasoval autorské výtisky Kočasu. Tak jsem poznal Jakuba Guma, jehož bakalářku o Sandmanovi jsme na dvě pokračování otiskli v minulých číslech. Hned jsem pocítil motivaci dát Kočas výše na hromadě knih k přečtení :-)

Večer na Nyxu vyhršel Honza Vaněk jr. Ivana Adamoviče za větu v jeho vzpomínkovém seriálu: *„Polská byla takovým fenoménem, že se tak dodnes říká čtvrtčním schůzkám hrstky skalních pražských fanů, i když se dávno konají na jiných místech.“* Protože se Ivan odvolával na mě, byl jsem nucen do rozpoutané debaty také vstoupit, a okamžitě se vyrojila spousta expertů na to, jak se na konci osmdesátých let čemu v pražském fandomu říkalo. Společně měli hlavně to, že do Polské pro nízký věk (tehdy), nebo proto, že nebyli Pražáci, nechodili.

● **8. září** se jako skoro každý čtvrtek chystám ke Kruhu, když mi volá kolega, že je v Neoluxoru, že má dětem koupit nějaké učebnice a zapomněl si peníze. Nějak jsme se tam našli, posléze i jednu z těch učebnic a já se chvatně a se zpožděním vydal ke Kruhu, jehož rekonstrukce proběhla na místní poměry velmi rychle. Už tam na mě čekal Vlado Srpoň, a stačilo se na něj podívat, a bylo jasné, že si z nemocnice nepřinesl dobrou zprávu. Ale o tom někdy později, až to trochu rozdejchám.

Dalším z čekatelů na to, až dorazím, byl Mike Marčíšovský se sympatickým mladým mužem, který na Vartovce získal balíček fanzinů z okolí roku 1990. Některé kousky byly opravdu vzácné, jedno AF 167, pak Kočas roku 1991, příloha Sféry s obálkou Juraje Maxona... Tak jsme je s Vladem okomentovali a já přidál pár historek o pořizování Kočasů z heroických dob Pavla Noska a Káji Saudka, aby chlapec věděl, jaké vzácnosti má... Mezitím dorazili František Novotný s Honzou Kovanicem a podívovali se nízké docházkové morálce, ale asi jen málokdo věděl, že Kruh už funguje.

Já se potom vydal k Pekelným zvonům na křest knihy Kryštofa Kudláče *Mrtví & neklidní* (vydal ji v Epoše pod pseudonymem Martin Friedrich); jen jsem vylezl z metra, zavolal mi Vláďa Mátl a asi i proto jsem vešel do Lidické místo do ulice U Bělidla. Když jsem konečně v průjezdu našel pekelnický klub, první, koho jsem potkal, byl Leonard Medek, a už byl na odchodu, asi i na něj bylo příliš hlučno či zakouřeno, a že on opravdu obvykle nevyhledává fajnové hospůdky.

Pak jsem ve směru, který mi udal Leonard, objevil Kryštofa, Zdeňka Pobudu, Toma Němce, Pavla Čepka z Londýnské, Borise Hokra a Petru Andělovou, spoluautorku Kryštofovy minulé knihy *Smrt & potěšení* vydané rovněž v Epoše pod společným pseudonymem Albert Kudělka.

Když dorazil JWP, zděšili jsme se se Zdeňkem, že pokud neohluchneme, tak se přinejmenším neuslyšíme, a Zdeněk na můj obmyslný návrh přivolal Pavla Čepka, aby si sedl vedle

nás a vytvořil protihlukovou zábranu před Jirkovým halasem. Když se pak křtilo, Jirkův hlas skutečně dokázal přehlušit všudy přítomný death metal (a nedalo mu to ani moc práce).

Již trochu ovíněný Boris se mi zmínil o povídce, kterou o něm, při příležitosti odchodu z Fantasy Planet, napsali jeho nástupci (dodatečně jsem si ji přečetl, ale přišla mi celkem nezajímavá, interní vtípky okořeněné několika autentickými jmény z fandomu, které ale dotyčný pisatel osobně ani jinak nezná, takže jen zmnožuje tradiční klišé).

Když pak, protože začíná podobně jako jedna z povídek v křténé knize, přišla řeč na *Hvězdnou hodinu vrahů* od Pavla Kohouta, zapojil se do hovoru Pavel Čepek, a hovořil o knize s takovým nadšením, že Zdeněk Pobuda projevil chuť si ji také přečíst. Ještě večer mi volal, jakže se ta jmenuje, tak jsem mu poslal odkaz, kdyby pro nedostatek kyslíku neudržel název v hlavě. Rád bych si tam promluvil s Pavlem Renčínem, Jakubem Gumanem či s Pavlem Koutským, ale takřka nedýchatelný vzduch mě zahnal do tepla rodinného krbu.

● 9. září se u mě pro nějaké korektury a opravené diplomy Akademie zastavil Martin Šust. Probírali jsme možnost resuscitace MF&SF a život obecně.

Večer na NYXu ještě zuří boj o Polskou, napsal jsem: *Opravdu si nevzpomínám, že bych někdy po roce 90 následnické klubovny nazval Polskou; ty byly nejprve v Radiopaláci, pak v ÚKDŽ (tam klub přijal jméno RUR a odtud označení Roura), pak v Elektrotechnické průmyslovce v Ječné (matka Jirky Pavlovského tam dělala hospodářku :-), pak asi v knihkupectví Čáslavská, kde se termín konání, potom co Vlasta Talaš otevřel bar nad Krakatitem se čtvrtéčními SF schůzkami, přesunul na pondělí. Možná se mi ale to chybně označení mohlo přihodit, když jsem s IA na toto téma nedávno mluvil, ale to bych přičítal spíše stařeckým přehnutím a dalším problémům s formulováním mluveného slova, než nějakému zažitému slovnímu spojení a úzu.*

A když pábení na toto téma neustávalo, surově jsem je zardousil slovy: *Snad by bylo na místě připomenout, o čem si to tady vlastně povídáme. Ivan napsal: Polská byla takovým fenoménem, že se tak dodnes říká čtvrtéčním schůzkám hrstky skalních pražských fanů, i když se dávno konají na jiném místě.* Zmiňoval jsem rok 90. Že po něm se už o Polské nemluvílo, čímž jsem nevyloučil, že se to předtím nedělo, že se třeba místo do Radiopaláce neříkalo do Polské, jsou od sebe kousky. Až bude IA vydávat své vzpomínky znovu, stačí, když napíše: *Polská byla takovým fenoménem, že se tak občas říkalo čtvrtéčním schůzkám skalních pražských fanů, i když se už dávno konaly na jiném místě. A proti tomu asi nebude nikdo nic mít.*

● 12. září si v RUR připadám jako na zápisu prvňáčků, Jana Labíková a Václav (Voříšek) začali studovat, vedle toho Tíri zmiňuje, že neví, jak jí nový rozvrh umožnit chodit v pondělí, zdá se, že knihkupectví má vyložené pozitivní prostudijní vliv. Že by Filip působil jako odstrašující příklad :-)

● 15. září dopoledne si užívám se zedníky, našťastí naposledy, a pak ke Kruhu, kde se po čase objevil Egon, já rozdával Interkom a vymáhám příspěvky (články i předplatné :-)

● 17. září pořádáme v redakci IK malý večírek; Vilma obětavě pátečním provozem dovezla Martina a Sanču, která si po operaci ještě netroufá do autobusu, takže jsme zase chvilku byli pospolu.

Ještě jsem pro Sanču jako zvláštního hosta opatřil Toma Petráska, jehož novelu *Poslední hlídka* před lety vysoce ocenila a chtěla poznat autora. Takže nás bylo tak 5+1/2, ale i tak se večírek vydařil.

Pod vlivem nedávno v Tritonu vydané *Slepozrakosti* jsme debatovali o evoluční užitečnosti vědomí, viz *Odposlechnuto*, a došlo i na téma, které Toma odjakživa fascinuje: možnost života na jiných planetách Sluneční soustavy.

● 19. září dopoledne se od prof. Neuwirtha dovidám novinky ze (švédského) světa diagnostiky a zobrazovací techniky, jako že třeba hodně švédských diagnostiků žije ve Španělsku, odkud po internetu popisují snímky, aniž by zahlédli pacienta...

Odpoledne mám v RUR schůzku s Vladem Srponěm a pak s výborným burčákem s grepovou příchutí, který donesla Hanka. Filipa jsme poděsili vyprávěním zkušeností se zedníky, že musí počítat s tím, že mu při vrtní děr pro plyn zapráší všechny knihy, které v místnosti zanechá. Ve snaze trochu mu přiblížit své zkušenosti tak, aby tomu i Filip rozuměl, jsem parafrázoval výrok lady, jejíž jméno diskrétně zamlčím (zní to lépe, než že mi už vypadlo). *I špatný sex je dobrý sex, a dobrý sex, to je vrchol blaha.* Transformace na české poměry: *I dobrý řemeslník je čuně a špatný, to je přírodní katastrofa.*

Na zpáteční cestě v metru jsem zjistil, že se mi v minulém IK posunula sazba a chybí kousek článku na straně 19. IK už se od lkarie XB neliší prakticky v ničem, ach jo.

● 21. září KJV, komorní ale exkluzivní, sešlo se nás tuším osm, Egon s manželkou, Tess (dcera Honzy Kovanice) přišla nasávat moudrosti mořských vlků, neb má také jachtařské choutky, já, Honza Vaněk jr. a samozřejmě naši přednášející, Franta Novotný a Leonid Křížek. Kdo neviděl, neuvěří, jak je křížování v Anglickém kanálu obtížné. Nedivím se, že se od doby Viléma Dobývatele nikdo nepokusil na ostrovech vylodit.

● 22. září u Kruhu opět jen komorně, slíbil jsem v Praze pobývajícím Dáše Mehešové, že tam budu před pátou, a pak jsem ji nechal dvacet minut čekat. Kdo mohl tušit, že Vlado Říša a Vlád'a Kejval budou zhruba stejnou dobu laškovat se Zdenou z Krakatitu a nechají tam tím pádem Dášu samotnou.

Dopoledne jsem si užil zubařské potěšení, odpoledne jsem zklidňoval rozčilené scifisty, takže jsem jen předal nějaké recenzní výtisky, poslechl si Dášu, jak si pochvalovala letošní Istrocon, a vydal se domů.

● 23. září mě krátce po sobě navštívili Honzové Hlavička a Vaněk jr. JNH mi půjčil sebrané sešity SF (1-6 a dodatky), které pro fandom kdysi přeložil a na které jsem už skoro zapomněl. Honzovi je pravděpodobně svázal a ilustracemi doplnil Pavel Poláček a přidal i druhou knihu dodatků. Já si svou kopii v osmdesátých letech také nechal svázat, ale pak jsem ji půjčoval Villoidákům, kteří mi ji následně ztratili. Nicméně Honzova práce nebyla zcela zapomenuta, díky Frantovi Hlousovi se o ní něco můžete dovědět na <http://www.legie.info/autor/588-jan-hlavička/knihy#zalozky>.

Na FP čtu včera vydaný článek o publicistických anketách **Gandalfovo brko a Sauronovo péro.**

Mimo jiné se zde píše: *Pokud zde nominace některého periodika nenaleznete, vězte, že jeho šéfové byli osloveni, ale do uzávěrky, prodloužené uzávěrky ani prodloužené prodloužené uzávěrky nám své nominace neposlali, což způsobilo jednak zpoždění našeho vyhlášení a jednak žaludeční vředy naší porotě.*

Nevzpomínám si, že by se mi organizátoři ankety Leoš Kiša nebo Boris Hokr ozvali, natož pak opakovaně, takže se na mě přispěvatelé moji nezlombe, že jste nebyli nominováni, opravdu jsem na to, na rozdíl třeba od Vlada Říši, nezapomněl. Své kandidáty stihly poslat Pevnost, Fantasy & Science Fiction, Fantasy.cz, Sarden.cz, FantasyPlanet.cz, Topzine.cz, Mfantasy.cz. Z jimi nominovaných textů (1. kolo) pak komise publicistů (2. kolo) vybrala nakonec pět nejlepších, které předhodila porotě třetího kola ve složení Františka Vrbenská, Antonín K. K. Kudlác a Jiří W. Procházka. Ti pak bez ohledu na mínění (výsledné pořadí v hodnocení) členů původní poroty vybrali sami svého vítěze.

Do třetího kola postoupili: **František Novotný - Ryhopský les osiřel** (Magazín Fantasy & Science Fiction), **Ján Ščigulinský alias „Max“ - Retrospektivní článek o hrách roku 2009** (Mfantasy.cz), **Petr Acidburn Bouda - Neuromancer - Gibson William** (FantasyPlanet.cz), **Jiří Halama - Cyklus Počátky Zlatého věku** (Sarden.cz) a **Mila Linc - Hrdinové třicetileté války** (I. - IX.), Pevnost 4-12/2010.

Přijde mi poněkud statisticky nepravděpodobné, že se to tak hezky rozdělilo a žádné periodikum neposlalo do třetího kola víc jak jednu práci, skoro to vypadá jako snaha potěšit co nejvíce soupeřníky, ale stát se může cokoli.

V komentářích na FP ještě Leoš Kiša vysvětluje přednosti tohoto způsobu hodnocení:

Výběr dělají šéfredaktoři, užší výběr publicisté a o vítězi rozhodnou tři nezávislé kapacity (...) bez ohledu na první dva stupně. Tohle síto, kdy v nominaci nemůže být opomenut žádný dobrý text, který se v daném roce objevil a je nemožné, aby někdo protlačil od začátku až do konce nějakého svého favorita, by nám, myslím, mohla Akademie závidět.

I když pomínu, že složení „komise publicistů“ je asi stejně průhledné a všeobecně známé jako porota Aeronautila, stejně si myslím, že by LK neměl komentovat něco, o čem zjevně neví víc, než se může dovědět v diskusích na FantasyPlanet.

● **24. září** A jsou tu výsledky na Coniáši vyhlášených anket Gandalfův brk a Sauronovo péro.

Gandalfovo brko dostal nakonec **Mila Linc** za sérii pevnostních článků **Hrdinové třicetileté války**. A anticenu Sauronovo péro zase Ludvík Vaculík za článek v Lidovkách o komiksu.

Nesmyslnost a trapnost udělení téhle anticeny za pár vět ve fejetonu docela zřejmě rozebrali Stanislav Ertl ml. a Leonard Medek v komentářích ke článku na PF. Jejich texty mi přišly docela promyšlené a vyargumentované, ale protože důvod k jejich napsání mi nepříjde příliš důležitý, tak z nich necituji, nicméně můžete kouknout na adresu: <http://www.fantasyplanet.cz/clanek/gandalfovo-brko-ziskali-mila-linc-pevnost-sauronovo-pero-ludvik-vaculik-lidove-noviny>.

● **25. září** rozesílám seznam reformních návrhů, které shromáždila Jana Jůzlová a které jsem otestoval na vzorku Akademie přítomného na Parconu.

Večer mi JO jr. posílá podrobnosti o smrti Zdeňka Páva. V Novém Dillí to pro nás zjistila jeho švagrová.

Zdeněk Páv zemřel 12. 7. 2011 ve městě Leh (hlavní město Ladakhu, součást Indie) pravděpodobně na zástavu srdce při vysokohorské túře, kde byl na treku se svou rodinou.

A Jarda Olša jr. dodal: Ve stejném městě o více než století dříve skončil jiný významný (a řada dalších „neznámých“) Čechů – geolog světového významu pracující pro britskou koloniální správu Ferdinand Stoliczka. Dokonce v Lehu dodnes stojí jeho pomník postavený tam na jeho paměť Brity. (Místo úmrtí do encyklopedie je Leh, ale – stejně jako Stoliczka – ZP pochoptelně zemřel v horách někde „nad“ Lehem.)

A já dodávám: My mu pomník z kamene nepostavíme, tak ať po něm zbude alespoň kniha jeho povídek.

● **26. září** nebylo RUR (u Filipa se plynofikuje) a vzhledem k volu ve středu to asi bude dost SF prostý týden. Potažmo SF se přesunula do denního tisku, kde se dovídáme, že v CER-Nu naměřili neutrina rychlejší než světlo. Stejně jako Draky na Parconu, když si přečetla o výskytu mraku ve tvaru jaderného hříbu někde v Dánsku, se ptám, kde v tu dobu byl Mike?

Nicméně si neodpočinu, už chodí reakce na reformu.

● **29. září** u kruhu čekám na Jiřinu, která mi donese diplom, Mloky (kniha a soška) a obraz od Karla Zemana pro Martina Gilara. Mezitím zpovídáme Editu Bromovou ohledně zářiče na dětském hřišti (ještě nevěděla nic, co by nebylo v novinách) a Michala „Mike“ Marčíšovského ohledně neutrin rychlejších než světlo. (Nebudu komolit jeho výklad, zajímá-li vás to, koukněte na http://www.aldebaran.cz/bulletin/2011_37_neu.php). Honza Kovanec s ním pak ještě konzultoval nějakou svou astrofyzikální teorii. Po čase se ukázal i Pagi, s ním jsem konzultoval žlučnickové problémy, tedy zda již na mě taky nedošlo ☺.

● **30. září** scanuji Hlavičkovy sešity SF1 až SF 6 a dodatky. Vedle toho kompletuji sebrané spisy Zdeňka Páva. To musí člověk umřít, aby se mu věnovala pozornost? Jsem zvědav, zda si všimne Ikarie XB či Pevnost.

● **3. října** mají Korejci státní svátek, Jeho Excelence Gabriel Jo (jméno upravené pro evropská mluvidla) nás (účastníky křtu knihy Mistra Ko) pozval na recepci či co do Hiltonu. Já nevím, kde to je, Viktor zase ztratil pozvánku, tak si dáváme vzájemně výhodnou schůzku na Florenci. Když sahám do skříně pro sako, zapípá v něm sms, že Viktor dorazí se zpožděním...

Pak jsme ale dorazili včas a minutu po nás ještě Klímovi, společně jsme obsadili stoleček, což usnadnilo jak konverzaci, tak konzumaci.

Bylo tam moře lidí, známých, ale jen jako na menším Klímovském večírku: Klímovi, Filip Škába, Honza Vaněk jr. s Libou, Františka Vrbenská, Kristin Olsonová s přítelem Petrem Jehličkou, Viktor bez Haničky, chyběli Rámišovi, nenapadlo mě, že tam potkám i Vlastu Talaše a Miloše „Alberta“ Podpěru, kterého už potkávám jen na S*S*S*R, před revolucí byl šéfem SFK Villoius, hned před Martinem Klímou. (Taky vás napadá, že to byl klub generující či shromažďující zajímavé osobnosti? :)

Po čase jsem se setkal také s doc. Lowensteinovou a doktorkou My-Yang Park (vypadá to, že budu vydávat další korejskou knihu).

Po korejské a české hymně (obě byly zpívané, korejská mužným barytonem, česká ženským sopránem) následoval projev Jeho Excelence Gabriela Jo, pak za českou stranu státně promluvil Pavel Rychetský. Hned se žertovalo, zda bude naším příštím prezidentem...

Co se jídla týče, vzpomněl jsem si na Sanču, pro kterou by takováto recepce asi byla ruskou ruletou s plně nabitým bubínkem. Já se taky krotil, protože jsem u sebe rozpoznal nějaké problémy se žlučníkem. Uvidím, zda jsem byl dostatečně zdržlivý.

V podvečer v RUR zase Filip deplal Ľudovíta Platu historkami z redakční práce Crwe. Když už jsem o něj dostával strach, převedl jsem řeč na to, jak u Filipa dopadla plynofikace:

Stačí, když řeknu: Na tvůj popud jsem všechno zabalil do fólie a pak jsem byl rád, že jsem to udělal? Stačilo, větší pochvaly se mi (od Filipa) ještě nedostalo.

● **4. října** přišla okolo třetí hodiny po půlnoci korejská odvěta, a když se to do sedmé nezlepšilo, vydal jsem se na pohotovost do ÚVN. Tam mi dali infuzi s nějakými analgetiky, a když běžná vyšetření nic neodhalila, poslali mě domů s tím, ať dnes jim raději suchary :-)

● **6. října** dorazil mail s textem: *Z pověření Zdenka Zachodila a celého organizačního týmu Fenixconu zasílám oficiální kandidaturu na Parcon 2013. Pavel Mikuláščík*

Odpoledne zajdu na chvíli ke Kruhu, kde zastihnu Františka Novotného a Vlada Sproně, pak do Krakatitu, kde mám schůzku s Cellindrou, a potom s Michaelou do Galerie Nemesis, kde má vernisáž Milan Fibiger.

Po úvodu Martina Zhoufa se objevila i Monika Absolonová, které Milan namaloval portrét v egyptském stylu, nejspíše tedy hraje v muzikálu Kleopatra, ke kterému tuším Martin Zhouf navrhoval kulisy.

Z přítomných fotografií jsem požádal Leonida Křížka a Davida Pohribného o pár snímků, viz foto na této straně.

● **7. října** dorazily poslední komentáře k reformě Akademie. Akademici (tedy ti, kteří mi napsali) přijali myšlenky návrhu vesměs kladně nebo s připomínkami, které jsem s radostí do návrhu zapracoval, protože ho vylepšují nebo odstraňují nelogičnosti, kterých jsem se dopustil.

● **8. října** probíhá v Březové nad Svitavou polední, až pohodová

podzimní porada čs. SF klubů, kde mimo jiné Dáša Mehešová oslavila dvacet let ve fandomu.

Porada sama proběhla rychle a bez obvyklého hádání, chyběla jen zpráva pořadatele Parconu 2012 o přípravách příštího ročníku, ale ještě je čas na Jarní poradě. (Která, protože si to Franta Monhart s důchodem ještě rozmyslel, bude opět v Březové a v Pohodě.)

Zdeněk „Tunelář“ Zachodil si přečetl minulý Interkom a Vilmin článek jej natolik inspiroval, že se přihlásil k pořádání Parconu 2013.

Porada se vyznačovala nepřítomností v posledních několika letech vzniklých klubů, takže jsem navrhl, aby se ČS Fandom nepokoušel o široce rozkročený program a věnoval se hlavně svým základním úkolům, ale ty se naopak snažil dělat pořádně, hlavně tedy: Cenu Karla Čapka, knihy Mlok a Kočas, Parcon, web ČS Fandomu, udílení Ludvíka a Mloka, Kdo je kdo v ČS Fandomu, Interkom, komunikaci s ESFS a památník fanoušků, kteří již nejsou mezi námi (ten bude čím dál aktuálnější).

● **10. října** v RUR narazím na poslední lkarii XB a v ní na povídku od Roberta Wrighta, není tak skvělá jako jiné jeho věci, je vidět, že jde jen o fragment mnohem většího celku, ale opět v ní nacházím oblíbený autorův motiv drtivého tlaku obrovských časových intervalů (z hlediska smrtelníků takřka nekonečných), ve kterých rozehrává svůj děj.

Mimochodem, kdy už jen Laser vydá třetí díl Zlatého věku?

● **14. října** po dlouhé době načerpávám sílu k životu na klímovském večírku. Svolali jsme ho na poslední chvíli, takže Sanča si ještě netroufá (a navíc má návštěvou syna), Richard Klíčník se musí starat o v Praze dle Roberta Fulghuma, Julie bude mimo Prahu, Kristin Olsonová je na veletrhu ve Frankfurtu, Tomáš Petrásek musí pracovat, Františka hlídá vnoučata a Eva doprovází Cyrila na nějakou slávu, kde „Cyrilova tatínka slavnostně vyznamenává ten Schwarzenegger... nebo Schwarzenberg...“ Takže jsme se sešli v intimním kroužku dvanácti „dospělých“ a pěti „dětí“. Když nám následkem mononukleózy a

stavebních aktivit nevyšlo babí léto, tak musíme zužitkovat podzim, jak ten ještě pěkný, tak ten blátivý, co už je za dveřmi.

Jolana přivezla svou matku Danu, Honza absentoval, neb ho postihla nejnebezpečnější choroba na sedm (rýmička), Milena bez Edy (toho zase postihla lenost), Viktor dorazil bez Haničky, zato Honza Vaněk jr. s Libou. Po tak dlouhé době byl večírek následkem všeobecné nevypovídání trochu chaotický, od geo-

Monika Absolonová a Milan Fibiger

politických nočních můr Franty Novotného přes nového Fabera, kterého překládá Viktor Janiš, až po mou návštěvu pohotovosti a práci na Španělských popěvcích A. Pikharta.

Ale ještě to s námi není tak špatné, pořád se více mluvilo o dětech než o nemocech.

● **15. října** jsem dokončil volební lístek pro reformu Akademie.

Zjistil jsem, že bratr Miloše Uličného profesor Oldřich Uličný, krom toho, že mnoha studentům pěkně znepríjemnil bohemistiku, patří do pomyslného pantheonu české SF. Překládal v polovině osmdesátých pro Iva Železného Strugacké.

● **17. října** do RUR zase nedorazila Janča Labíková, já si snad ten posudek budu muset napsat sám. Marchlíkovy military space opery uvízly v tajemných zátočinách distribuce Seqoy, takže jsem ušetřil a moje závislačka se doma může věnovat něčemu užitečnějšímu.

● **19. října** jsme s Michaelou vyrazili do kavárny NONA (NOvá scénA) na křest nové Danieliny knihy *Okno za okno* (Justiční povídky). V malém sálku, jen o pár židlí větším než poskytuje Neoluxor (ale stejně nevhodném a neútulném), se sešly špičky naší advokacie a politici nějak spjatí s justicí jako Pavel Němec a ptačí duo krstných otců Tomáš Sokol a Ladislav Špaček.

Nicméně davové šílenství jako při vydávání *Flirtu s politikou* se neopakovalo, asi i proto jsem z MF vymámil recenzi výtisk a nemusel o něj připravovat autorku.

Křest již tradičně moderoval Petr Toman, Daniela poděkovala nakladatelství za podporu, zvláště za to, že ji pomáhala zkušená redaktorka Irena Žitková. Ta skromně seděla mezi diváky, a já byl rád, že jsem ji mohl konečně vidět, protože tato nenápadná paní patří rovněž do pantheonu české SF, ještě před Vojtou Kantorem uspořádala antologii českých SF povídek *Neviditelní zloději*, ale ta vyšla v době, kdy jsem v Litoměřicích s Petrem Hanušem rok předstíral službu v ČSLA.

Ze sci-fi světa přišli Danielu podpořit dnes pražští členové staroslavného plzeňského SF klubu Andromeda Jarka Pavlíková a Petr Pražák Baubín. Ten se mi zmínil, že s Milošem „Albertem“ Podpěrou pocítili touhu po conu, kde by se potkali s dinosaury, tak jsem mu neprodleně poslal Vilmin článek a pár svých nápadů, uvidíme, kdy se sejdeme na nejbližším „Dinoconu“.

Daniela pozvala i klímovskou společnost, ale pro chřípku a množství práce se v NONĚ ukázal jen Vladan Rámiš, ten si knihu koupil a mohl by o ní něco napsat z pozice komerčního právníka...

● **20. října** u Kruhu docela pusto, když jsem Vladu Říšovi oznámil, že nebudou žádné recenze (škrábe mě v krku, tak se mi nechce do Tritonu ani jinam), tak jsme se tam sešli jen s Vladem Srponěm a Editou Dufkovou Bromovou.

● **21. října** jedu na setkání spolužáků po 40 letech, nejen že žádného nepoznám, ale ještě Interkom vyjde o víkend později.

● **24. října** dorazím do RUR a tam vyložené slavnostní atmosféra, Dexter by řekl: Dnes je ta noc; vyšel nový Kulhánek. Plní nábožného očekávání přicházeli zákazníci a sám jsem viděl jednoho, který žádal (v tomto pořadí): nového Mistra Kulhánka, Grafomága od Moudrého a JFK Naganty a něco. Když jej Filip upozornil, že vyšel i nový Pratchett, dověděl se, že na něj teprve musí vydělat.

● **26. října** před pátou pilím do Divadla Minor na křest knihy Líná babička od Aleny „Betcho“ Kastnerové, přisedl jsem si k autorce, a než jsem dopil grog, dorazila ještě Jolana, pak čtyři Klímovic děvčata a jako poslední se ukázal Honza Vaněk jr. Poslechli jsme si ukázkou z knihy, přítomné děti soutěžily ve zdobení a pojídání muffin, také vymýšlely nejlegračnější jméno pro mládě od yettiho. První tři získali knihu.

Všiml jsem si, že Alžběta čte Machiavelliho Vladaře, pochválil jsem ji výběr četby, a když se mě zeptala, jaký mám na knihu názor, pravil jsem, že by to měla být povinná četba v rodinné, občanské i společenské výchově. Vilma mi pak Běťčin zájem vysvětlila: kniha je zmiřována v nějaké počítačové hře, kterou zrovna paří, a to stačilo, aby se o ni začala zajímat. (Po novém Kulhánkovi nejspíše vypukne zájem o Dantovo *Peklo*).

Snažil jsem se zjistit, zda se někdo vydá na FanCity, ne že bych byl ochoten dál pětikilo, abych se podíval na herce z nějakého seriálu, ale docela rád bych se podíval na fany, kteří ho dají ☺

Po křtu jsme se vydali k Matějčičkům na Klub Julese Verna, kde již Franta Novotný a Leonid Křížek uchystali vše pro přednášku Lucky Lukačovičové o Bollywoodu, ta však (Lucka i přednáška) podle očekávání měla zpoždění, takže Leonid promítl snímky z cesty po Severním moři. Když nás našel Martin Klíma, byl právě čas, aby se Betcho vydala na Florenc, tak jsem se nabídl, že ji doprovodím k metru (sám vím, jak jsem ztracen, když mám někam dojít v Brně, Praha má sice čitelnější strukturu, ale za tmy a drobného deště může být stejně nečitelná). Abych nebyl za měkoto, komentoval jsem to tak, že jdu dohlédnout, aby Alena skutečně odjela a nehromadila se nám tu Brňáci.

Zdeněk Rampas

dovi vyčítal, že říjnová noc ve škole ve Smetance byla mrazivá, tak pro letošek si musím postěžovat, že v srpnu je v Akademii v noci dost teplo!

Ještě před ubytováním jsem vyrazil do baru, abych něco nezmeškal. A nezmeškal. Narazil jsem zde hned na menší vybranou společnost – Ondřej Neff se tu bavil s dalšími Parcorány Petrem Konupčíkem, Vladem Říšou a Zdeňkem Rampasem. Pozdravil jsem Pagiho, Dárečka i Velkého Šamana Tuneláře. Ondřej se natáhl pro můj canonex G2, který má v háji display – a vyrobil nejlepší fotku série... (Už se nemohu vymlouvat na technické nedostatky stroje.) Nerad jsem se vytrhl z milého společenství – ale už bylo po šesté a pospíchal jsem do Velkého sálu na přednášku dalšího parconského klasika Ondřeje Herce, tentokrát o designu člověka a jeho metamorfózách.

Ondřejovu jedenáctirozměrnou přednášku jsem byl schopen rozumově sledovat jen do rozměru pátého – ale až do toho jedenáctého rozměru jsem ji cítil. Chromačkou se mi podařilo zaznamenat jen jednotlivé sentence:

„Původní tvar člověka není znám... Podstata člověka je, že nemá podstatu... Nemůžeme chtít, co chceme... Vytvořili jsme muzeum neuskutečněných budoucností... Fantastiku jsme vymysleli, teď se vymýšlí realita... Promiňte mi mou češtinu, já to čtu z angličtiny... Stáří je obranný mechanismus, jak zastavit rakovinu... Pojem „tělo“ je abstraktní. Jde o náhodnou konstrukci, Lego, do kterého je náhodně vložená mysl... Hrůza Větelce je v tom, že se lidské tělo obrátí naruby... Promiňte, mne samotného to baví... Klasická fantastika šla po vertikále, byla agresivní, dobývala Vesmír. Moderní fantastika se zabývá implozí, nanotechnologiemi, genetickým inženýrstvím. Člověk se v ní proměňuje, aby přežil – i když to už pak není člověk. Člověk je vlastností techniky. Není cesty zpátky. Ale můžeme si vybrat cestu dopředu. Je na vás, co si vyberete.“

Ondřejovy přednášky mám rád, připadám si na nich jako plavec v teplém vlnícím se moři, pod jehož hladinu nevidím, ale ve kterém mi je dobře. A vždycky mě při nich napadne námět na nějakou povídku. Tentokrát, čím se může zabírat věčná mysl...

Moje mysl se následující hodinku zabírala ubytováním. V Obchodní akademii jsem byl poprvé, takže cesta do ní se pro mne stala trochu bojovkou – ale nakonec to každý musí najít! Ubytoval jsem se, převlékl se do třetího tílka a druhého trika toho dne (bylo vskutku velice parno a potivo), zorganizoval si zavazadla, nasvačil se, prolétl materiály a vydal se na přednášku našich předních spisovatelek Františky Vrbenské, Jany Rečkové a Anny Šochové, opět do Velkého sálu. Františka sice

ještě nedorazila, ale důstojně ji nahradily kolegyně Edit Dufková/Bromová a Julie Nováková, která se snažila diskusi moderovat. Chromačka si zapsala jen pár hesel k padouchům:

Jana: „V každém padouchovi dríme člověka...“

Edita: „Mám teď málo padouchů, protože můj hrdina jde proti vesmíru. Ale ano, i když se padouch objeví, tak z něj na povrch vybublá člověk.“

Anna: „I zloun musí mít vnitřní pravdivost. Můj padouch je poctivec.“

I nadále jsem setrval ve Velkém sále, neb nastoupil František Novotný s přednáškou o naší historii, která je fantastičtější než fantasy – a většinou vymyšlená. Franta nevyprávěl o své poslední knize Prsten od vévodkyně ze série Kroniky karmínových kamenů, nicméně při práci na ní se dozvěděl mno-

Petr Konupčík a autor

ho zajímavého o české minulosti, nejen o „Naší paní Boženě Němcové“ alias Barunce Panklové alias ??? Několik poznámek z přednášky:

„Naši historii neznáme. Ve škole jsme se dověděli jen snůšku lží a nedoložených legend... Roky 700 až 1000 si někdo do historie přidal... I události tisíc let staré ovlivňují dodnes náš život... Stěhování národů nebylo zlomem, Slované na naše území přišli »prosakováním«... Svatý Václav se narodil a byl zavražděn, vše ostatní je legenda...“ A pak vyprávěl o Janu Žižkově. Ale tuhle část přednášky jsem znal už z auta...

A bylo deset večer, i přišel čas večere, abych se posilnil na Pravdivé Dolejte řediteli, které bylo spojeno se křtem a vyhlášením výsledků Zebry a Halmochronu. Nastal čas prvního zhodnocení prvních dojmů:

Zatímco jsem se při pohledu na program nejdříve podivil, jak velice – na Chotěboř – je tento con dietní, že obsahuje pouze čtyři linie, tak hned ten pátek večer jsem musel připustit, že je těmito liniemi plně naplněn. Zatím jsem se stihl zúčastnit jen dění ve Velkém sále! Dále: I když přijelo jen necelých dvě stě účastníků, šlo skutečně o vybranou společnost! Pokud si kdy dinosauri stěžovali, že nemají prostor, tak zde ho dostali v plné míře. A zároveň tu byl i „potěr“. Dino a next generation se zde smísili do společného amalgámu a měli i prostor pěkně si popovídat. Získal jsem pocit, že 80 % účastníků byli autoři, organizátoři jiných conů, kvalitní přednášející – a asi 20 % připadlo na „prosté fany“, které jsem všechny znal od vidění. A někteří znali i mě.

To všechno jsme Vaškovi pochválili a on byl tuze rád.

Načež proběhl křest knihy Nadace na hranicích. Už čtvrtý díl ságy v novém překladu vydaly společnými silami Argo s Tritonem. Co se mě týče, nebudu kvůli novému překladu doplňovat knihovnu dalšími sedmi kusy – které už není kam dát (a kdy číst). Ale Richard Klíčník rozléval dobré šampaňské –

jen si každý musel sehnat svou skleničku. Naštěstí jsem měl prázdnou třetinkovou láhev s širokým hrdlem. Nejlépe to vyřešil Mrož – po námořnicku: Nechal si nalít do dlaní a s požítkem vypil.

Doktor pak vystoupil se zlatou plastikou rozkošné zebřičky. Zlatou zebra za letošní rok uchvátla Anna Šochová, která si ji šťastně převzala – i s hromádkou knih – za povídku „Tenkrát, když Hospodin chtěl a nikdo nevěděl co“. Druhé místo získal Josef Pecinovský za dílko Genesis, aneb jak to bylo doopravdy. A bronz obdržela dvojice Karolína Plůchová, Vladimír Němec za „Zpověď hříšnice“. Letošním tématem bylo „Bůh vs. lidstvo“, a ačkoliv se mi líbilo, neúčastnil jsem se – abych dal možnost mladým kolegům. Když už jednu tu potvůrku mám. To se povedlo – Šochová, Pecinovský, VI. Němec! Tak kolegáči – příště si to rozdáme, počítejte se mnou!

Dáreček pak představil výsledky 22. ročníku další legendární soutěže O stříbřitělesklý halmochron. Vyhrál *Nejvýznamnější zubař v dějinách sci-fi* od Libora Zelníčka... Letos se dostavil tuším až šestý autor v pořadí – takže ten si odnesl dary z nakladatelství Laser, a mohl si vybrat. Laseři mají dobré tituly, a nový organizátor Petr Kaufner si stěhuje na pravopys autorů a překlepi. Hm, sem bych mohl taky bez obav přispět, i když už jeden budiček rovněž vlastním. Halmochronů je prý dost, ale podle Dárečka docházejí! Teprve tato soutěž mne přivedla k časovkám, jejichž psaní je pro mne nejzábavnější – a hezký dáreček z Plzně je dobrou motivací k dalšímu jejich psaní...

Křest ani ředitelské povídání vůbec tradičnímu dvojvyhlášení soutěží „druhého sledu“ neuškodilo, naopak je vhodné doplnilo v ucelený pořad.

Ještě jsem zaskočil do refugia ajťáků, kde jsem si vyzkoušel místní programy na čtení obrázků a videíček, které jsem měl připraveny na svou přednášku. Výhodou Pravdaconů je, že všechny počítače jsou naladěny stejně, to značí, že co nefunguje na jednom, nefunguje na žádném, a dá se dopředu najít, co funguje – a to už funguje všude!

A najednou je půl druhé a vyhazují nás z čajovny a je čas jít spát, protože zítra – dnes! – prostě musím navštívit jednu zajímavou přednášku, která začíná už v devět. Tenhle čas na conech po bujarém pátečním večeru většinou prospím a chudáci přednášející mne na svých přednáškách obvykle neuvidí. Ale na tu svoji se dostavit prostě musím.

Parcon 2011: Radosti za dlouhého sobotního dne

Nejlépší sobotní ráno pro fana je nejspíš to v baru kulturního domu Junior v Chotěboři nad snídaňovým balíčkem. Vybral jsem si slaný a k němu půllitr čaje s mlékem. Půllitr je vhodný k tomu, že si ho pak můžete vzít na přednášku a popíjet tam z něj.

Má přednáška se týkala problémů se spojením na Měsíci, který je malý a bez ionosféry. Od historických Apoll jsem přešel až k budoucím základnám na pólech a na odvrácené straně. Ale realita je vždy fantastičtější než skutečnost, jak snad zažijeme už v roce 2016, kdy by mohli američtí astronauti zkoumat odvrát z haló dráhy kolem bodu L2. A až se zas jed-

nou vrátí lidé na samotný povrch Měsíce, možná v praxi vyzkouší můj nápad komunikačních „světlic“. Potěšilo mě, že i když se jednalo o nesmyslnou hodinu (sobota devět ráno), dostavilo se nějaké obecenstvo.

Po desáté jsem chtěl zapadnout do obecenstva přednášky Globální katastrofa Edity Dufkové/Bromové, ale nejdříve jsem šel obhlédnout hromadnou autogramiádu na Sletu autorů fantastiky. Od Ondřeje Neffa mám podepsáno hodně jeho knížek, od Anny Šochové a Jany Rečkové nějaké Mloky s jejich povídkami. Josef Pecinovský se mi už rovněž někde zvěčnil, stejně jako Franta Mrož Novotný a Vlado Riša. Také next generation se už mi zapsala do paměti i svých knížek: Julie Nováková, Johnak Kotouč, Martin Antonín (Darion). Když jsem dorazil k Vladimírovi Šlechtovi, zjistil jsem, že je na desce sousedního stolu i moje cedulka. Zatímco u Vladimíra se střídaly mladé čtenářky, ke mně si pro autogram přišel jen Pepa Pecinovský, jeden z kmotrů mého psaní (doporučil Gradě moje první dílko Blackout, když ještě nebylo dopsané...).

Katastrofickou Editinu přednášku jsem již nestihl, ale její autorku jsem si mohl vyslechnout na následujícím panelu, který vedl dlouholetý administrátor CKČ Martin Koutný. Původně plánovaná přednáška byla pro zaneprázdněnost Františky Vrbenské stornovaná, ale přetlak přítomných hvězd byl takový, že nebyl problém uspořádat náhradní plnohodnotný program. Sedli jsme si do kruhu a hezky si podebatovali.

Byl jsem rád, že Tomáš Petrásek držel svoji přednášku o obyvatelných planetách přes devadesát minut, takže jsem se stihl přemístit alespoň na její závěr. Voda není jediným rozpuštědlem, které umožňuje vznik života – podobnou práci by mohl zastoupit čpavek, metan a vyšší uhlovodíky a nebo i jiné látky. Planety nemusí mít ani vlastní slunce, vodu na jejich povrchu může v tekutém stavu pod ledem či superhustou atmosférou udržovat geotermální teplo. Život může být i na planetách mrtvých hvězd, jako jsou pulsary či bílí trpaslíci. Zatímco domáci biosféra bude pastvou pro vědce, kolonisté musí být zoufalí. Lepší je najít pustou planetu, kterou bude možno oživit, než bojovat s nepozemským životem. Ale nakonec – proč osidlovat vzdálené planety, když si můžeme postavit kosmické prstence na vhodné oběžné dráze kolem našeho Slunce!

Křest čtvrté Nadace

Z místnosti 1, kde probíhala linie Sci-Fi & Future, jsem se přemístil nazpět do velkého sálu poslechnout si zástupce nerezavějící staré gardy: Frantu Novotného a Pepu Pecinovského. Po chvíli váhání se od sloupu odloupl i Vlado Říša, který tak přešel z množiny diváků do podmnožiny autorů. Ostatně v publiku byla řada mladších gardistů, kterou po chvíli rozšířil i Ondřej Herec. Na konci hodiny pak byla provedena rošáda a Ondřej začal s další svou jedenáctirozměrnou přednáškou, tentokrát o Fantasií zvané touha. Nepsal jsem, fotil jen málo – hlavně jsem vstřebával tu horu propojených myšlenek, kterou nás zavalil. Ondřejovy věci si lze přečíst, ale přímý kontakt se podaří jen několikrát v roce, a mockrát na Parconu...

Současná administrátorka CKČ Jiřina Vorlová si pozvala na svůj panel Editu, Martina Koutného, Janu Rečkovou a nového mločícího autora Karla Doležala. Koutňák se kál, že už do CKČ nepíše – vyrostl z jejích bot, a všechny svoje věci, co stihne napsat – „prodá“. Jana Rečková vzpomínala, že ve svých začátcích dlouho „bojovala“ s porotou, než pochopila její vkus a dlouhé povídky už „umí“. Autorka asi pětadvaceti vydaných knih (a dvaceti zatím nevydaných): hořekovala, že zatím nepochopila styl hodnocení mikropovídek. (Jano – je to ruleta!) Karel Doležal, kterému se ze čtyř povídek v různých kategoriích dostaly do nominace hned tři kusy, si pochvaloval, že má kvalitního kritika – tátu, který po přečtení dílka třeba týden mlčí a pak řekne – „šlo to“. Anebo: „Nepiš kravinu“. Toto heslo by si měl každý z nás pisálků vytesat do zdi nad monitor!

Sobota byla dlouhá, ale ještě zdaleka nekončila. (Obědval jsem vůbec?) Po čtvrté hodině odpolední nás Vladimír Šlechta seznámil se svým oblíbeným Dalekým (nikoli „Divokým“) Západem – tím literárním Karla Maye i tím skutečným Far West. Aleš Kostka se s námi po páté hodině podělil o zážitky z floridského zájezdu za raketoplánem. Mohl si ošahat jeden návštěvnícký, model 1:1 zvaný „Explorer“. A zažil i start opravdického – to se nám už nepoštěstí...

Celou dobu conu jsem prakticky přebíhal jen mezi místnostmi Jedna a Velkým sálem, ale v šest jsem si zaskočil do Dvojky, kde v rámci Avalcon + Fantasy & History promítala Tess fotky ze Skotska, které vyrobil její Tomáš. Do Skotska a na Hebridy

jezdí spolu už asi šest let vždy na několik týdnů a pokaždé přivezou tisíce obrázků. Takže bylo z čeho vybírat. Já je tedy znám, ale ne v takovéhle koncentraci toho nejpovedenějšího a ne promítaného na plátno. Navíc před publikem, které každý snímek doprovází obdivným ácháním, ócháním a wowáním... (Oprava minulého tvrzení: Tess neměla padesát přednášek, jen čtyři.) Ve Skotsku je jen několik problémů s fotografováním: Počasí, mlhy, deště a vítr, který je s to shodit vás ze skály. Slunce z mraků vychází na pár vteřin, kdo chce mít světlo, musí fotit rychle. A pak tam má ty fádny mlhy...

Ještě jsem se zaskočil podívat na přednášku Ondřeje Flídra, který se ptal, zda nás čeká vzpoura strojů? Stačí k tomu jediná „umělá inteligence“, která si uvědomí sebe sama. A která propadne pocitu ohrožení... Ale nezůstal jsem až do konce, i když jsem si odnesl další námět. Bylo totiž nutno navečeřet se a u baru se duševně usebrat před zlatým hřebíkem každého Parconu – vyhlášení výsledků CKČ na slavnostním večeru.

Parcon 2011: Gala

Vyhlášení výsledků Ceny Karla Čapka na slavnostním večeru je pro mne vždy malý silvestr. Letos probíhalo konečně zase v režii Martina Koutného a Jaroslava Mosteckého. Po sérii profesionálních bavičů, kteří jsou nesnesitelní i na nějakém schlastávacím firemním večírku a o fandumu vědí houby, se vrátila tato osvědčená dvojice, kterou jsem naposledy zažil právě v Chotěboři roku 2003. Mosták i Koutňák jsou dvojnásobnými Mloky, takže při moderování čerpají i z vlastní zkušenosti na potítku. Letos jsme se obešli bez kulturní vložky, tu zastoupilo čtení prvních odstavců vítězného dílka, jakž bylo zavedeno na prvním plzeňském Parconu v roce 2008. Obecenstvo se bavilo zejména změnami výrazů tváří nominovaných autorů. I když letos nedocházelo k žádným divadelním scénkám s chytáním se za hlavu, ale většinou jen k mírným úsměvům. Někdy bylo těžko rozeznat, který z těch úsměvů je vítězný a který zklamání.

Ale ještě před rozdáváním Pulců a Mloků došlo na jiné slavné ceny. Československý fandom na letošním červnovém Euroconu získal dvě ceny, pro které si jejich laureáti do Stockholmu nepřijeli. Diplomy tedy dorazily do Chotěboře: Vlado Říša si přišel pro diplom Honorary Award a Ondřej Herec převzal v zastoupení Encouragement Award pro slovenského překladatele Michala Jedináka.

Načež nastalo něco jako kulturní vložka. Na scénu vstoupil sám prezident fandomu Zdeněk Rampas se svou rozkošnou cenou. Tedy s Cenou Prezidenta čs. fandomu, kterou udělil vloni v Těšíně poprvé. Keramickou raketku na podstavci, který tvoří keramická planetka, letos získává – okamžik napětí – Václav Pravda za obětavé pořádání Parconů a jiných podružných akcí. I byla velká radost na

Přednáška Toma Petráska

obou stranách. (Proč něco tak noblesního, co se zde událo mezi dvěma tak silnými osobnostmi, nemůže proběhnout i v naší politice?!)

A pak už začala práce pro chotěbořskou rodačku Zdenku Hanusovou, která zde účinkovala jako předavačka cen úspěšným autorům CKČ. Už klasicky se začalo mikropovídkami. Na pódium nastoupili Karel Doležal a Kateřina Korábková. Ivan Mls nedorazil. Smůla. „Personalista Bláha se zuřivě drbal ve vlasech, až mu do klávesnice počítače napadla závěj lupů.“ Tak začínala jeho vítězná povídka *Penzi vezdejší dej nám dnes*. Ivanových překvapených obličejů jsme si neužili.

Zato vyhlašování krátkých, Mosťákova dobromyslného grilování a červených židlíček si přišla užít celá finálová pětka Karel Doležal, Tereza Kovanicová, Petr Plaček, Dana Rusková a Hanuš Seiner. „Mrtvý ležel naznak, oči v sloup, ruce křečovitě sevřené.“ Ze svého *Pavoučka pro štěstí* se radovala Dana Rusková.

Vyhlašování mločích laureátů bylo přerušeno dalšími prestižními kategoriemi: Oblíbeného Ludvíka převzal oblíbený Vlado Riša. Zatímco předcházející cenu od evropského fandomu získal za to, že je (a za Ikárie), pak Ludvíka dostal za záchranu Ikárie pod nickem XB-1. Vlado připomněl, že ze všech oceněných si cenu Ludvík zaslouží nejvíce – se svým tatínkem vlastnoručně zachránil topičiho se giganta české fantastiky L. Součka z rozbourěného Černého moře... Ano, bez Vlada by nejen nebylo XB-1, ale ani Ludvík!

Po veselé historce přišla smutná: Slovenská spojka čs. fandomu Ondrej Herec převzal Mloka za zásluhy pro svého přítele Juraje Tomana, fana, činovníka fandomu a spisovatele, kterého známe i z jeho účasti na CKČ. Mloka mu donese do nemocnice, kde Juraj umírá. Vloni záslužného Mloka převzal in memoriam Jiří Pilch, rok před ním Carola Biedermannová...

Na vyhlášení královské kategorie (dlouhá) povídka napochodovali Jiří Dluhoš, Karel Doležal (potřetí), Václava Molcarová a Daniel Tučka. (Daniel Klimek ze Slovenska nepřijel.) Ještě před rozstřelem četby obdržel Karel Doležal cenu Skokan pro nejuspěšnějšího nováčka, který hned napoprvé doskočil nejdál. Znalci okamžitě pochopili, že už nevyhraje – Skokana nemůže získat vítěz. „Kapitán Micha se ještě jednou podíval do velké okenní obrazovky, aby zkontroloval svůj zevnějšek.“ Z radoval se Jiří Dluhoš – Zelené světlo domova bylo oceněno cenou Pulec! Znalci zadrželi dech: Mlokem bude poctěna, už podruhé za sebou, zoufalá kategorie Novela/Román. (Zoufalá proto, že je v ní oceněn a publikován jen jediný soutěžící – ten nejlepší!)

„Tři roky šera, mizerný rachoty a skafandrového svrabu semelou i odolný jedince.“ Překvapením v tomto okamžiku nebylo, že Mlok byl přičten nominované novele Zamrzlý vesmír, ale že jsme jejího autora Martina Gilara mohli vidět na vlastní oči, zatímco on seděl u svého počítače v daleké Americe. Nu, telekonference jsou v podnikání už zcela běžné, poprvé jsem se s ním však setkal na conu – a je příznačné, že právě na Pravdaconu. Raketka prezidenta se ocitla ve správných rukách! Nu a Mlok pochopitelně taky. Ten zatím jen virtuálně. Mimochodem: Nejedete někdo náhodou do Massachusetts?

Mloky, tedy knížky toho jména, si odnesli samozřejmě všichni nominovaní, jak jest již tradicí. Rovněž tradiční je i spolunakladatel CKČ, totiž – Nová vlna a také technický redaktor Dataprintu Miroslav Dvořák, bez něj by se do světa nerozeběhli ani tito Mloci, ani mločici na stránkách knížky. (Zkusili jste si pustit běžící stránky pod prsty?) Dík patří pochopitelně celé redakci, včetně korektorů...

Mloci, Pulci a Ludvík rozdání, oba staronoví moderátoři sešli z pódia slávy (kluci, děkujeme!), vyhlašování úspěšných autorů

CKČ však zatím neskončilo. Vašek Pravda přivádí administrátorku CKČ Jiřinu Vorlovou, která vyhlašuje – „ceny administrátorky CKČ“. Totiž publikaci autorů, jejichž dílka nebyla nominována porotou, ale která se jí osobně líbila – i když jako jediná je nesměla hodnotit. A vybrala a zařadila neumístěně kvalitní povídky z minulého ročníku CKČ do sbírky nazvané Kočas 2011. Ale protože se dobří holubi na Parcon vracejí, byla na místě osmička z jedenácti autorů Kočasu. Takže přítomní autoři si radostně vyskočili na pódium, někteří – jako Petr Plaček, Daniel Tučka nebo vítězka letošní krátké Dana Rusková – už podruhé. Velkou zásluhu na publikaci má krom Aquily nakladatel Strak na vrbě Michael Bronec.

Michael stojí i za dalším nápadem, který byl na letošním galavečeru představen a ze kterého jsme byli všichni trochu PAF. Jeho spoluspiklenci Darth Zira s Vládou Němcem nám nakonec poskytli trochu kulturní zábavy. Sahráli scénku, ze které jsme pochopili, že vznikl Přebor Autorů Fantastiky. Žebříček úspěšnosti, který je sestaven z pořadí autorů v různých literárních soutěžích fantastiky. A hned byla vyhlášena vítězka za rok 2010. Po třetí na pódium vystoupila překvapená Dana Rusková. Rok 2011 je průběžně doplňován a bude vyhlášen na Fénixconu, zájemci mohou vyhledat své umístění v historii zatím do roku 2008. Při prohlížení příslušné palantírské stránky (<http://www.paf.sfkpalantir.net/index.php>) prosím nezapomeňte na to, co na monitor vytesal autor nápadu Michael Bronec: Ne-

chceme se brát přespříliš vážně! A tak by se přespříliš vážně neměli brát ani účastníci tohoto turnaje – žebříček má být hlavně povzbuzením pro mladé anebo začínající autory.

Galavečer skončil. Až do půlnoci probíhaly další pořady, ale já se už věnoval v čajovně čaji a diskusi o vesmírných strukturních a problémech se spojením na Měsíci. A tak den skončil, jako začal.

A najednou bylo půl třetí a z čajovny nás vyhodili. Dneska musíme jet domů – a řídím! Tak dobrou, ještě nás čeká parná neděle.

Každý bojoval s únavou, jak nejlépe uměl

Parcon 2011: A je konec

Jak osvobozující je, když člověk mé generace už nemusí oplakávat výročí sovětské okupace a může si zrovna na 21. srpna užívat neděli třeba zrovna v Chotěboři! A jak skvělé je, že se z Obchodní akademie můžete vystěhovat až do jedenácti hodin. A jak je příjemné sednout si u sokolovny před Hladové okénko do stínu či na sluníčko, konzumovat hamburger nebo utopence, popíjet kafe neb čaj, a bavit se přitom s panem prezidentem, Pagim, Dárečkem či Michalem Marčišovským. Anebo se už ani nebavit; vše bylo řečeno, teď jen sedíte a pijete a povízáte a dojíždíte dojmy.

Mnozí dojížděli i v Kulturním domě Junior na posledních přednáškách, jiní už odjížděli. Jel bych taky, ale Tess ještě držela svou poslední přednášku, a tak jsem se jel podívat do vesnice Bílek. Udělal jsem si odtamtud malý výlet divokým údolím říčky Doubravy, ale ačkoliv jsem šel tři kilometry k zbytkům hrádku Sokolhrady po červené kolem vody, nezaznamenal jsem ani raka, ani vydra. Ani jednováček velevětvi jsem nezaregistroval na dvou kilometrech zpáteční cesty po zelené. Pokud někdy pojedete do Chotěboře, udělejte si první či poslední den conu pár hodin čas a ponořte se do onoho údolí. Do Bílku a zpět vás zaveze i motoráček. Doporučuji dobré boty s pevnou a protiskluznou podrážkou. Někde jde o výlet na sandály, ale

občas cesta vede přímo po břehu, kde je místy vydlážděna kameny položenými na koso, a ještě ke všemu mokrymi.

A najednou bylo odpoledne. Ještě jsem si zaskočil na klasickou poslední chotěbořskou přednášku O conu po conu, kterou držel, samozřejmě, Vašek Pravda. Omlouval se nám za výpadek kina, ale tam jsem byl za všechna ta léta jen jednou – film totiž zabere čas hnedle dvou přednášek a nelze ho přerušovat trefnými poznámkami. (Tedy lze, ale ostatní vás zbijí.) Vyzvedl jsem si tam svou posádku, rozšířenou o Vládu Němce. Pět lidí se do Fabie vejde, když si dvě štíhlé dívky sednou

dozadu k námořníkovi. Takže svůj con po conu jsem absolvoval cestou zpátky. Proto mohu sepsat i report po reportu:

Jako všichni konstatuji, že malý con je pěkný con, když se pořádá v malém příjemném prostředí, a to nám KD Junior poskytl. Myslí, že letos byl využitý na 105 % – aniž bychom po sobě šlapali. Protože nás bylo málo, asi jen 240, včetně 50 pořadatelů. Podle mě tam však byli všichni, kdo tam měli být. Přesněji: protože ne každý, kdo chtěl, mohl přijít, pak každý, kdo tam byl, tam byl správně. Množstvím účastníků byl tento Parcon podobný plzeňskému v roce 2008, který se však konal v baráku rozlohy půlky Chotěboře, přičemž působil dojmem mezihvězdného frachtáku.

ného frachtáku.

Vašek Pravda provedl přísnou selekci návštěvníků – nejdříve svým paličským článkem (který jsem nečetl, čist nebudu, ale hodně jsem o něm slyšel) vyděsil slabé povahy hrozbou, že letošní Parcon bude hnusný, takže přišli skutečně jen skalní, včetně téměř povinné účasti parcoránů. Načež pozval desítky vybraných lidí, z nichž mnoha nabídl různé bonusy, nejen hostům, kteří pochopitelně neplatí vstup. A tak jestliže bylo 190 platících lidí, pak spousta z nich platilo méně, či vůbec. Když jsem se tak rozhlížel po chodbách letošního vyhlídkového kosmického šatlu, pak jsem viděl držitele slev: hosty, přednášející, spisovatele, nakladatele, organizátory soutěží a linií, nositele cen, finalisty soutěží, fotografy, knihkupce, pořadatele – a několik fanů, které už znám odjinud. Jestli zde bylo pět procent pro mě neznámých tváří, pak to bylo hodně. Ale zato jsme všichni tvořili, jak jsem se už zmínil dříve, vskutku vybranou společností!

Čtvrtek byl, co se týče návštěvnosti (jak jsem slyšel), dost slabý, neděle už taky, i když na první i poslední den byla polooviční sleva. Pro Pravdu to nejspíš byla finanční katastrofa, protože těch 50 pořadatelů musel platit stejně, ti mu asi žádnou slevu neposkytli... No co, tak si alespoň Vašek udělal radost! Nakonec, vždyť řídí „neziskovou“ organizaci. Protože mu měs-

to Chotěboř poskytlo drobnou dotaci, tak snad ten „nezisk“ nebyl až tak příliš fatální.

Podle někoho je nečekaně slabá návštěvnost letošního Parconu dána leností fanů, podle jiného přemnožením conů. Podle mne byla smůla v tom, že v Chotěboři proběhly v rozmezí několika prázdninových týdnů cony hned dva. Ten první, až přemnožený fantastický, po němž si průměrný conan, který navštíví tak tři čtyři podujatí ročně, řekl – příště pojedu jinam než tam, kde jsem letos už byl. On si to řekl i ten pilnější fan, protože málokdo je tak aktivní, aby během prázdnin či doby dovolených hned dva prodloužené víkendy strávil na conech.

Ale po zkušenostech s Parconem, které tedy mám až od roku 2003, mohu říci, že ty dvě stovky návštěvníků je normální účast! A je jedno, jestli se ho účastní či neúčastní zahraniční hvězdy, jestli ho pořádají amatéři či profesionálové, jestli se koná v nějaké malé obci či krajském městě, jestli probíhá jako samostatná akce či součást celého souboru dalších conů. Vždyť loňského mamutího Triconu (na kterém se Parcon se konal – mimo program Euroconu) se účastnilo taky jen asi dvě stě Čechoslováků, včetně organizátorů...

Takže jak dál s Parconem? Uvidíme, jak se mu příští rok povede na mamutím IstroCONu v Bratislavě. Třeba zjistíme, že soužití s masou pomůže Parcon vůbec zachovat: Hostitelské akci dodá prestiž, a samotný Parcon zaplatí ta masa. Pro samostatný Parcon se rýsují jen dvě cesty: Plzeňská, kdy si bu-

deme připadat ošizení, či chotěbořská, kdy se ošizen bude cítit pořadatel. Třetí cesta, získat grant Ministerstva kultury, nevím jako zcela schůdný. I když – tohle ministerstvo teď financuje záchranu genofundu českých ovocných stromů. Snad by mohlo pustit chlup i pro záchranu genofundu skutečně originálních literátů?

V každém případě díky za chotěbořskou cestu – a snad to není konec Parconu!

Ještě zpráva o naší cestě zpět: Zatímco cestou tam přišlo tak, že nás to málem spláchno ze silnice, cestou zpět jsem musel kvůli horkému sluníčku pustit klimatizaci. Teplo bylo nejspíš osádce jiného auta, která z něj tři kilometry před Černým mostem musela vystoupit, protože chytlo. Hořely i loužičky pod ním. Tess zavolala na stovnáctku, a za chvíli jsme již slyšeli kvílení sirén v protisměru. Po další půlhodině jsem v autorádiu slyšel, že dálnice z Hradce je před Prahou zavřená a kolona má už pět kilometrů. Dorazili jsme zase bez katastrofy. Ještě jednou to přeju i Parconu.

(A nakonec i VP – a tomu ještě přeju, aby se mu na Novodvorské vyvedl pražský klon dřívější FFS, na-

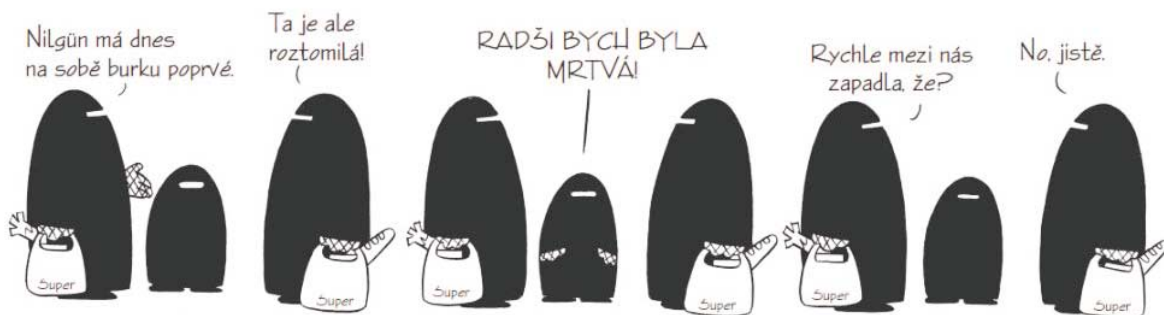
zvaný FanCity:)

Jan Kovanic

(Psáno pro Sarden a Interkom)

Článek možno zhlédnou i na Šamanově blogu (<http://samano-vodoupe.blogspot.com>).

Peter de Wit: Kočky v Burkách

Vydalo nakladatelství Paseka, 2011, vázaná, 65 stran, 22,7 × 12,5 cm, 149 Kč

interkom 9-10/2011

Mimořádný zpravodaj CKČ

Pár slov vetchého starce

Když mě požádali, abych napsal pár slov na závěr letošního Mloka, neuvědomil jsem si jednu skutečnost, došla mi až později. Literární soutěž o nejlepší fantastickou povídku (krátkou povídku, novelu – nehodící se škrtněte) proběhla právě po třicáté, i když první ročník byl vlastně nultý. Nevadí, letos slavíme jubileum, a to na jubilejním 30. Parconu v Chotěboři.

Proto mi nezbývá než na začátku trochu vzpomínat, a to na areál VŠCHT v Pardubicích, na našlapané přednášky Ondřeje Neffa, na dražby salátových vydání ženoucí ceny do astronomických výšin, na první předávání ceny Mlok... Ano, tehdy jsem byl o nějakých 20 kg mladší.

A hlavně si musíme připomenout ten neuvěřitelný elán skupiny nadšenců, kteří se pustili do organizování akce, na kterou by si jiní najali za drahé peníze celou agenturu.

Když to porovnáme s dnešní dobou, tak elán a nadšení, to nám všem prostě zbylo (a muselo zbyť), a Parcon pořád pořádají nadšenci. Jen zmizely ty dražby, a přednáška není jedna, ale je jich hned několik desítek, i zahraničními hosty se tato akce hemží, a je to dáno nejenom novou hranicí na řece Moravě a hřebenech Bílých Karpat.

K tomu je třeba poznamenat radostnou skutečnost. Bez ohledu na jakési pochybné rozhodnutí pánů Mečiara a Klause je hnutí sci-fi nadále záležitostí federální, tudíž československou.

Ale vraťme se k Ceně Karla Čapka. Víže se k ní zásadní rozpor, který může vést k nedorozuměním až hrubým omylům. Zdá se, že v literatuře neplatí to, co v úřadu pro patenty a vynálezy. Jen si vzpomeňte: „Cimrmane, teď, teď“ tu byl Edison!

Nu, máme Cenu Karla Čapka, udělovanou za umístění ve výroční literární soutěži science fiction a vůbec fantastiky, a to od roku 1982. My, scifisté, jsme s ní přišli jako první.

A současně máme Cenu Karla Čapka, tedy cenu PEN klubu, udělovanou od roku 1992 autorům, kteří – cituji: „*nějak výrazně a srozumitelně přispěli k tomu, aby se ve společnosti prosadily demokratické a humanistické hodnoty nebo aby byly ubráněny*“.

Po pravdě řečeno, tato definice nevylučuje a priori, že by tuto druhou cenu nemohlo získat nějaké dílo z oblasti sci-fi, ale... Prostě to člověka zamrzí, že tak oficiální místa, jako je český PEN klub, vůbec neberou vážně jednu odnož literatury, která podobně jako oni bojovala v letech nepřiznivých za uznání své existence. Člověka to přinejmenším mrzí, a tak tady žijeme v jakémsi schismatu, z něhož už nevede cesta ven, a asi se nedočkáme svého kostnického koncilu. Možná je to dobře, ty plameny na břehu Bodamského jezera máme jaksí v živé paměti. Škoda, že se k tomu nemůže vyjádřit sám Karel Čapek; jednou se ho na to zeptám, pokud se dostanu do stejných věčných lovišť jako on. Příznačný pro tuto skutečnost je postřeh jedné

mé spolupracovnice z minulých časů. Podotkla, že dělí literaturu na dva druhy – na normální a na sci-fi.

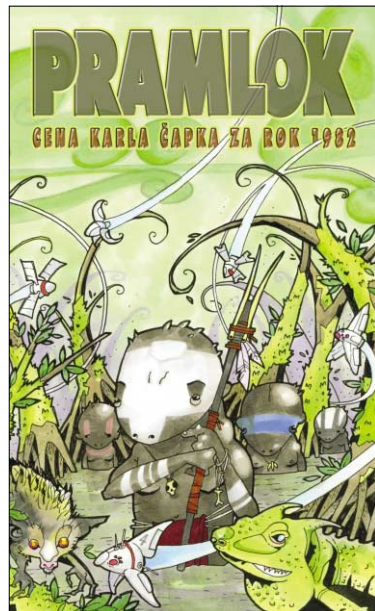
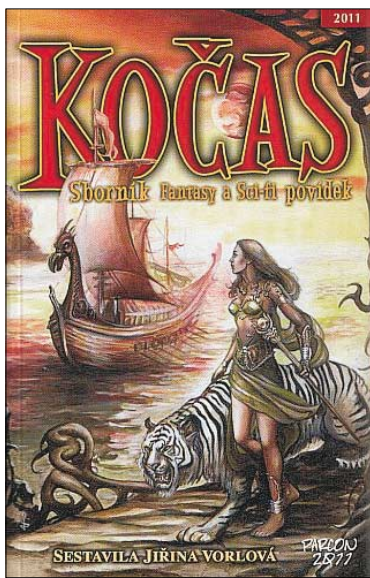
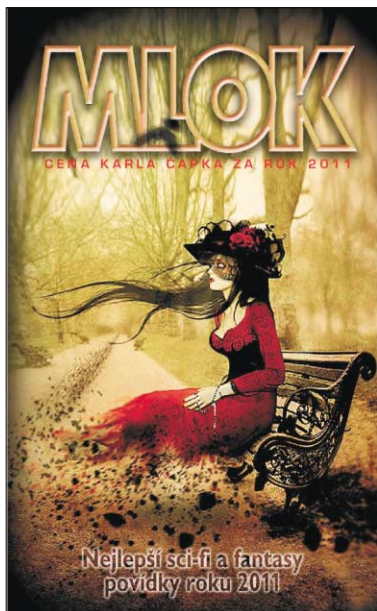
Nedalo mi to a nahlédl jsem do předchůdce této knihy; má letos přesně 28 let a získal jsem jej na svém prvním Parconu; stydím se za to, ale o tom, že existuje organizované sci-fi hnutí, jsem se dověděl až v roce 1983, tehdy přece jen jsme neměli Internet a v Rudém právu se o tom nepsalo. Lehce listuji tím sešitem protaženým primitivním tiskovým zařízením; lehce proto, aby se nerozpadl, protože prošel rukama všech členů našeho sci-fi klubu Pulsar; kupodivu se výtisk nakonec vrátil ke mně. Listuji a jen tiše závidím, protože účastníci letošního ročníku Ceny Karla Čapka mohou své příspěvky vidět hned při vyhlášení výsledků v knižní podobě. O něčem takovém se mi tehdy v roce 1984 ani nesnilo, ať už proto, že jsem nevěděl, zda jsou mé práce tišitelné, nebo proto, že příprava a vydání knihy trvaly asi tak tři roky. Tehdy se onen takíka samizdat nazýval Kočas (Kolejný Časopis, později též Kosmický Čas) a byl psán na psacím stroji (pravda, asi elektrickém), patrně na formát A3, jenž byl dodatečně zmenšený na stránky A4, aby se to všechno vešlo do 36 stran. Názvy povídek a jména autorů jsou vyvedeny propisoty – kdo dneska ještě ví, co to bylo? Navíc byl Kočas ilustrovaný – o kterém z dnešních paperbacků můžeme tohle říct?

Jen namátkou uvedu některá jména úspěšných soutěžících, s nimiž jsme se na stránkách Kočasu mohli setkat (doutám, že se ostatní neurazí): Jan Hlavička, Pavel Kosatík, Ivan Kmínek, Otakar Adámek, Ivan Adamovič, Vladimír Veverka, Milan Sobotík a také jistý Josef Pecinovský. Další ročníky Kočasu, vydávané prakticky ve stejné podobě, přidaly další jména: František Novotný, Eva Hauserová, Petr Heteša, Karel Veverka, Stanislav Švachouček, Jaroslav Jiran. Jistě, většina z těchto autorů od sci-fi zběhla, ale ne od literatury, takže mezi nimi najdeme slavného spisovatele literatury faktu, nadšeného propagátora žánru a autora antologií, podnikatele, redaktory. Tu a tam některý z nich zavítá na Parcon, občas se vidáme na veletrhu Svět knihy nebo na náhodných sešlostech.

Dnešní soutěž o Cenu Karla Čapka, to jsou již jiná jména, a také jiná literatura. Přiznám se, že jsem měl trochu strach, že se setkám s povídkami typu nové vlny nebo cyberpunku, tedy s žánry, s kterými si moc netykám a tak trochu jim nerozumím. Ale stalo se něco jiného, povídky v této publikaci jsou srozumitelné i starci, kterého semlelo šest desetiletí vzájemné koexistence se science fiction.

Nebudu se tady ohánět statistikou, to vlastně udělala již Jiřina Vorlová v úvodu knihy, pokusím se svým subjektivním okem popsat dojem, který na mne texty udělaly.

Začínáme hříčkou Karla Doležala *Adresát nezastižen*, plnou chapadel a despektního náhledu na naši civilizaci.

Povídka *Nestrkej kočku do kuchyně* od Kateřiny Korábkové je takovou jemnou parafrází Newtonova jablka, i když si nejsem jist, zda skutečně existoval nějaký Wells, který v roce 1787 přestal létat.

Zcela mimo hlavní proud této knihy však stojí hříčka Ivana Ilse *Penzi vezdejší dej nám dnes*. Je to krásná ukázka, jak může aktuální politická situace motivovat autora k sepsání literárního díla, které je rozhodně působivější než veškeré politické besedy a blogy. Autor domýšlí vývoj lépe než celý prognostický ústav. A mimo hlavní proud stojí i sám autor, protože poprvé publikoval již v roce 1986 a je neobvykle vytrvalý, protože se účastní CKČ i po 25 letech.

Tereza Kovanicová vyplodila pěkně zamotanou historku plnou miloučkových dráček. Má pravdu, proč by draci museli nutně být obludy velikosti železničního vagonu a plné ohně a zloby? I s těmi malými se dá leccos užít, jen se o nich nemusí dovědět mudlové.

Vesmír je širošíř a inteligentní hmyz není jen českou specialitou, ale sušené mouchy jako náklad se objevují až v zamotané historce Petra Plačka. Jen je škoda, že autor dospěl k závěru až příliš přímočaře, soudím, že ty mouchy mohly být daleko výživnější.

V žádném případě byste se neměli vydávat do sklepení, které vytvořil Karel Doležal v povídce *Políčko*, ledaže byste se naučili dobře hrát šachy nebo jste nebyli člověkem.

Jak by šlo zatočit se zločinností, nám naznačuje Dana Rusková. Po přečtení povídky *Pavouček pro štěstí* by si měl každý rozmyslet, zda se skutečně pokusí ukrást auto. Protože však zloději obvykle vůbec nečtou, je naděje, že se je tímto způsobem brzy podaří vymýtit.

S potěšením je třeba konstatovat, že se dostavila i kosmická zvířátka v docela hojném počtu. Máme tady biopty (Hanuš Seiner, *Malá mořská víla*) a kvestary (Jiří Dluhoš, *Zelené světlo do-*

mova). Pravda, nejsou to zvířátka v pravém slova smyslu, ta první jsou biologickými roboty a ta druhá inteligentními bytostmi, ale není třeba všechno vědět hned od začátku. Zatímco biopť jsou určeni pro vývoj orgánů, které potřebuje hibernovaná posádka kosmické lodi, a motivují aktivní část posádky k zajímavým experimentům, kvestaři jsou jaksi nad věcí, protože dokážou věci, z nichž jde obyčejnému člověku hlava kolem. Jiří Dluhoš se navíc pustil do odvážného experimentu, naznačuje výchovné postupy v budoucnu, kdy si rodiče pěstují děti k obrazu svému, a je škoda, že zhruba po polovině se děj poněkud vytratil a autor se zabývá spíše technickou a prognostickou stránkou věci. Skoro se mi zdá, že tady je založeno na román.

Svět, kde vládne magie, nám představuje Karel Doležal. Teď by měli zbystřit pozornost ti, kteří mají ve sklepech démona a nevědí, jak se ho zbavit. A pak se tu naskytá otázka, zda se dají někde koupit ty speciální vykládací karty. Patálie s lopatkou svatého Cecilia nám zase ukazuje, jak nebezpečné je padělat relikvie.

Daniel Klimek nám předkládá pohled na šťastný život na nové planetě, kam se přestěhovali lidé po katastrofě Sluneční soustavy. Zde nikdo neumírá – již tohle by mělo být podezřelé! Není tedy ani překvapením, že ve skutečnosti je všechno jinak, než se nám zdá, a že je snad lepší, aby se lidé nepídili po skutečném stavu věcí.

Záhadný, tajemný, složitý a nepřátelský je svět Daniela Tučky v povídce *Nebe, peklo, ráj*. Dystopická civilizace je pozůstatkem toho, co po nás zbude na Zemi, a člověka maně napadne otázka, zda právě tohle není ten směr, ke kterému se neomylně ubíráme. Ač název povídky naznačuje něco jiného, její hrdinové si musí projít třemi stadii pekla, aby dosáhli cíle, který přece jen dává naději do budoucna.

Nedávno jsem se dočetl v jedné kritice na své dílo, že je „psáno ve stylu zlatého věku“. Autor to myslel zjevně s des-

pektem, ale nemohl vědět, jak mě takový výrok potěšil! Jistě to poněkud přehnal, protože svým ideálům z dob minulých se ani zdaleka nevyrovnam, ale prostě platí, že každý píše tak, jak umí. Troufám si říct, že tomuto stylu se blíží i povídka *Prim(a) budoucnost* autorky Václavy Molcarové. Nezdržuje se kudrlin-kami a složitými náznaky a jde hned na věc. Máme zde robotické koně a tím pádem i dostihy, kde jde víc o život než o vítězství. A jako zdánlivě podružný, ve skutečnosti však hlavní motiv je tady možnost cestování časem, a tedy i přímé účasti na skutečných dostizích naší doby. Je samozřejmě, že jako v každém správném příběhu je všechno jinak, než se zdá, a padouchem je někdo úplně jiný, ale pokud by někdo začínal číst knihu doslovem, tak by se pointu mohl dovědět z tohoto místa, a to bych nerad.

Každá kniha by měla někde vrcholit, a tato publikace má svůj vrchol až na konci (tím nemyslím tento doslov). Je to novela Martina Gilara *Zamrzlý vesmír*, psaná ve stylu new space opery, a myslím, že všichni milovníci tohoto žánru (včetně mne) si ji vychutnají. Nebylo třeba se stěhovat někam o pár světelných let daleko či do sousedních galaxií, vystačíme si

s prostorem kolem Jupiteru, jeho satelity, několika kosmickými čluny, a také vorvani, které bychom mohli řadit mezi kosmická zvířátka, kdyby... Ale to už naznačuji moc.

Autor se maximálně pokusil využít posledních poznatků kosmonautiky o měsících Jupiteru, zavádí nás na Europu plnou ledu i do svrchních sfér Jupiterovy oblačnosti. Jsme svědky začátku války, již sledujeme prostřednictvím nesořodé posádky kosmického člunu. Souboj Jakuba a Terezy s frontálním útokem vorvaňů, který je stěžejním motivem novely, patří k tomu nejlepšímu, co jsem v poslední době ve sci-fi četl. Troufám si říct, že by ale autor udělal lépe, kdyby včas zanechal psaní a ponechal si další vývoj války do jiné publikace. Takto posledních deset stran příběhu odbude hlavní část konfliktu vlastně očima nezúčastněného pozorovatele.

Ve chvílích, kdy čtete tuto knihu, již určitě víte, jak letošní ročník Ceny Karla Čapka skončil a kdo se stal držitelem Mloka. Já to ještě nevím, mám své favority, ale zdržím se jakéhokoli tipování. Ale jedno je jisté – o budoucnost české sci-fi se bát nemusíme.

Josef Pecinovský

CKČ 2011 – kompletní výsledky 30. ročníku

Jiřina Vorlová, administrátor CKČ, připravila kompletní výsledky naší národní žánrové literární soutěže, Ceny Karla Čapka, podle vzoru, na který už jste zvyklí.

Absolutním vítězem letošního ročníku se stal **Martin Gilar** se svou novelou *Zamrzlý vesmír*, za kterou mu byla udělena cena Mlok. Vítězné příspěvky v ostatních kategoriích získaly Pulce – za mikropovídku *Penzi vezdejší dej nám dnes...* ho dostal **Ivan Mls**, za krátkou povídku *Pavouček pro štěstí* si ho odnesla **Dana Rusková** a za povídku *Zelené světlo domova* **Jiří Dluhoš**. Nejúspěšnějším nováčkem soutěže a držitelem ceny Skokan se stal **Karel Doležal**.

S tučně uvedenými příspěvky se můžete seznámit ve sborníku *Mlok 2011*, další vybrané práce si budete moci přečíst v *Kočasu 2012*.

Dodejme, že pro výpočty bodového hodnocení CKČ je používán tento vzorec: *Součty = suma získaných bodů – viz počet získaných n-tých míst, n-té místo je ohodnoceno 60/n body (60, 30, 20, 15, 12, 10)*. Ve sloupci Č. je uvedeno číslo, pod kterým byl příspěvek veden v soutěži. Je-li na začátku řádku =, došlo u povídek ke shodě bodů a jsou zařazeny na stejné pořadí.

Mikropovídky:

#	S.	1	2	3	4	5	6	Název
1.	1003	9	6	2	9	4	6	Mls Ivan: Penzi vezdejší dej nám dnes...
2.	601	3	6	7	3	3	2	Doležal Karel: Adresát nezastižen
3.	553	2	4	8	5	4	3	Korábková Kateřina: Nestrkej kočku do kuchyně!
4.	503	4	3	2	3	4	4	Svobodová Ivana: Faux pas
5.	429	-	3	3	13	2	6	Plaček Petr: Informační válka
6.	415	1	4	5	1	5	6	Poslušná Radka M.: Šelmy
7.	408	2	1	2	4	9	5	Matoušková Tereza: Kousek křídla
8.	375	-	3	4	5	5	7	Kubičková Markéta: Zloděj
9.	371	1	-	5	3	8	7	Nováková Julie: Spiknutí hrdlíček

#	S.	1	2	3	4	5	6	Název
10.	365	-	6	1	3	5	6	Zelenka Jaroslav: Pyramida
11.	353	-	4	6	1	4	5	Kovanicová Tereza: Projekt
12.	335	-	2	4	5	5	6	Štarková Petra: Osud číhá za nejbližším rohem
13.	277	-	3	2	1	6	6	Trnovská Michaela: Cassiopeia
14.	271	1	1	3	3	3	4	Tučková Kristýna: Žádná romantika
15.	270	-	2	2	4	5	5	Moravec Aleš: Mobilomanie
16.	269	-	4	1	5	2	3	Rusková Dana: Liga rostlin
17.	255	1	1	-	3	5	6	Hellinger Roman: Oběť
18.	243	-	2	3	3	4	3	Horčan Michal: Vila Zubníčka
19.	241	-	-	6	3	3	4	Guman Jakub: Nejkrásnější přání
20.	229	1	-	2	5	2	3	Rečková Jana: Romance podle post-lidí
21.	228	-	1	1	6	4	4	Červenka Pavel: Když jsme byli na houbách
22.	212	-	-	2	6	1	7	Šimůnek Jan: Vyřešený průšvih
23.	193	-	1	2	3	4	3	Berka Tomáš: Stíny války
24.	161	-	-	-	5	3	5	Lipner Tomáš: Bezejmenná povídka #03
25.	150	1	-	2	2	-	2	Kozlo Juraj: Dom na konci ulice
26.	144	-	1	1	2	2	4	Kovanic Jan: Pěkný a pohodový den
27.	132	-	1	1	2	1	4	Koutský Martin: Pan X z města Y a země Z a stroj času
28.	129	-	1	1	1	2	4	Červenka Radim: Bar jménem Peklo
29.	125	-	-	2	1	5	1	Křižanová Slavomíra: Nočné kino
30.	118	-	-	1	2	4	2	Doležal Petr: Ďáblové
31.	116	-	-	-	-	8	2	Bellovičová Martina: Psi časy
32.	111	-	-	1	1	3	4	Pavelka Lukáš: Co dál?
33.	108	-	-	-	-	4	6	Zumrová Veronika: Podivný setkání
34.	87	-	-	-	3	1	3	Ferko Miloš: Stratená Anna
35.	75	-	1	1	1	-	1	Horčan Michal: Den, kdy raci začali chodit pozadu a noc byla černá

#	S.	1	2	3	4	5	6	Název
36.	68	-	-	-	-	4	2	Kozlo Juraj: Cesta
37.	59	-	-	1	1	2	-	Křižanová Slavomíra: Boj
38.	52	-	-	1	-	1	2	Laxar Jakub: Elfská legenda o stvoření světa
=	52	-	-	-	2	1	1	Prentis Adam: Temnosvit vnitř mě
39.	47	-	-	-	1	1	2	Braun Jan: Zabudni na všetko, čo sa nestalo
40.	42	-	-	1	-	1	1	Charvát Jiří: Hvězdolet
41.	40	-	-	1	-	-	2	Mičunek Zdeněk: Genius loci
42.	27	-	-	-	1	1	1	Jánský Petr: Drápotivý jestřáb

Krátké povídky:

#	S.	1	2	3	4	5	6	Název
1.	438	1	3	4	8	4	4	Rusková Dana: Pavouček pro štěstí
2.	429	3	2	2	5	2	5	Doležal Karel: Políčko
3.	347	1	2	6	1	6	2	Plaček Petr: Sušené mouchy
4.	321	-	7	3	1	3	-	Kovanicová Tereza: Zde nejsou draci
5.	319	1	4	1	5	2	2	Seiner Hanuš: Malá mořská víla
6.	316	1	2	3	6	3	1	Fecske Milan: Poludnica
7.	300	1	2	4	2	5	1	Křižanová Slavomíra: Reklamácia
8.	285	-	3	2	3	5	5	Doležal Karel: Ještě jedno, prosím!
9.	268	1	1	4	2	4	2	Tučka Daniel: Dlouhá zima
10.	265	-	5	1	5	-	2	Pohunek Jan: Tušení houby
=	265	-	3	2	3	5	3	Kováčová Hana: Jízdenka do pekla
11.	238	2	-	2	-	4	3	Žilková Eva: Oberon nesmí zemřít
12.	232	2	1	-	-	1	7	Němec Vladimír: Signál posledního soudu
13.	224	2	-	2	2	2	1	Kovanic Jan: Apollo 13B
14.	216	-	3	2	2	3	2	Kratochvíl Pavel: Cesta do lékárny
15.	206	1	1	1	4	3	-	Lipner Tomáš: Život je hořký
16.	196	-	1	2	4	3	3	Novotný Jiří(Laurent Cellier): Přelíčení
17.	190	1	2	3	-	-	1	Dvořáková Miroslava: Úhel pohledu
18.	188	-	1	1	4	4	3	Němec Vladimír: Pak nastoupí opravdový svět
19.	184	-	3	-	2	2	4	Křesina Lukáš: První mise
20.	176	-	-	3	2	3	5	Čapoun Milan: Divadlo
=	176	-	1	2	2	3	4	Heisler Martin: Démoni jsou věční
21.	166	-	1	2	2	3	3	Výstrková Vendula: Umění obchodu
22.	152	-	-	2	4	1	4	Šochová Anna: Pod podlahou
23.	139	-	-	2	3	2	3	Flašar Jan: Elixír
24.	136	1	-	-	2	3	1	Vinický Pavel: Chlapec, který posunul kámen
25.	126	1	-	1	-	3	1	Hanzalová Dana: Poslední padající hvězda
26.	120	1	-	1	2	-	1	Marton Tomáš: Otázka spravedlnosti
=	120	-	1	2	2	-	2	Korábková Kateřina: Chodec
27.	117	-	-	2	3	1	2	Turečková Kamila: Osvobození
28.	116	-	-	2	-	3	4	Vavříčka Jan: Zásnuby
29.	112	-	1	1	2	1	2	Nový Tomáš: Tři věže
30.	111	-	-	2	1	3	2	Zumrová Veronika: Tajemství mého otce
31.	104	-	-	-	2	2	5	Guman Jakub: Dveře na konci světa
32.	82	-	-	2	2	1	-	Jánský Petr: Zapomenutý smutek
33.	75	-	1	1	1	-	1	Procházka Antonín: Supernova

#	S.	1	2	3	4	5	6	Název
34.	62	-	-	1	-	1	3	Peřina Karel: Alma
35.	61	-	-	-	1	3	1	Horčan Michal: Stálá klientela je důležitá
36.	60	-	-	1	-	-	4	Rauschgoldová Scarlett (Darth Zira): Poslední dědic říše
37.	59	-	-	-	1	2	2	Koutský Martin: Adam byl pěkný kanec
38.	54	-	-	-	-	2	3	Hellinger Roman: Píšťala
39.	51	-	-	-	1	3	-	Vinický Pavel: Hajný je lesa pán
40.	47	-	-	-	1	1	2	Róblová Jiřina: Fialový přízrak
41.	42	-	-	1	-	1	1	Ferko Miloš: Fanfán
42.	39	-	-	-	1	2	-	Štouračová Zdenka: Žalozpěv pro tiché ráno
43.	35	-	-	-	1	-	2	Hellinger Roman: Motýl
44.	27	-	-	-	1	1	-	Koutský Martin: Josef Vavřík
45.	22	-	-	-	-	1	1	Kozlo Juraj: Tajomný ostrov
46.	10	-	-	-	-	-	1	Laxar Jakub: Trpasličí legenda o stvoření světa
=	10	-	-	-	-	-	1	Felix Ondřej: Stříbrňák

Povídky:

#	S.	1	2	3	4	5	6	Název
1.	547	5	2	3	5	1	4	Dluhoš Jiří: Zelené světlo domova
2.	450	2	5	3	2	5	3	Molcarová Václava: Prim(a) budoucnost
3.	400	3	1	3	4	5	1	Klímek Daniel: Odysseovy sny
4.	381	1	3	3	5	3	6	Doležal Karel: Karty nelžou
5.	360	2	2	3	6	-	3	Tučka Daniel: Nebe, peklo, ráj
6.	310	1	2	2	2	5	6	Berka Tomáš: Vrahové měst
7.	307	-	4	3	1	6	4	Plaček Petr: Paměť stromů
8.	291	1	3	3	1	3	3	Sirotek Michal: Roj
=	291	1	2	1	5	3	4	Štajer Milan: Dědečkovy mechanické klady
9.	288	-	1	4	6	4	4	Němec Vladimír: Šermířka
10.	285	-	2	4	3	5	4	Kubičková Markéta: Vysávárna
11.	279	-	2	3	3	2	9	Kovanic Jan: Objekt Lea
12.	266	-	2	4	4	3	3	Rusková Dana: Optický klam
13.	253	-	-	7	3	4	2	Sněgoňová Kristýna: Aby zítra slunce vyšlo
14.	229	1	-	1	5	2	5	Ostrá Hana: Všechno nejlepší k narozeninám
15.	218	1	-	1	6	4	-	Vranová Hanka: Cuba libre
16.	214	-	-	3	4	2	7	Mls Ivan: Wunderwaffe
17.	205	-	-	3	3	5	4	Nováková Julie: Poslední intifáda
18.	194	1	-	2	-	7	1	Němec Vladimír: Odpověď
19.	191	1	1	2	1	3	1	Moravec Aleš: Země protikladů
20.	167	-	2	1	3	1	3	Mls Ivan: Poslední aktivista
21.	162	-	3	-	2	1	3	Sláma David: Slečna Zima
22.	156	-	1	2	2	3	2	Koutský Martin: Mladý pan Tobias Swietkovsky
=	156	-	2	1	-	3	4	Petrásek Tomáš: Lásky a Bestie
23.	133	-	-	1	1	4	5	Bím Denis: Viseňe
24.	130	-	-	1	2	5	2	Marek Tomáš: Poslední z rytířů

#	S.	1	2	3	4	5	6	Název
25.	126	-	-	1	2	3	4	Smítková Kateřina: Přece se nebudeš bát tmy
26.	122	-	1	2	2	1	1	Bím Denis: A žili šťastně až po smrti
27.	115	1	-	1	1	-	-	Houček Tomáš: Pod Bláníkem
28.	111	-	1	-	1	3	3	Kolbaba Radovan: Némý výkřik
29.	106	-	-	2	-	3	3	Hůla Stanislav: Hrdinové
30.	104	-	-	1	2	2	3	Houček Tomáš: Stanice
31.	102	1	1	-	-	1	-	-Charvát Jiří: Vurchbluty
	= 102	-	-	1	2	1	4	Zelenka Jaroslav: Zahradník
32.	76	-	-	1	-	3	2	Jánský Petr: Konečně
33.	69	-	-	-	3	2	-	-Halický Petr: Vzdušný Temnoty
34.	42	-	-	-	-	1	3	Ferko Miloš: Čistá tvář Mesiaca
	= 42	-	-	-	-	1	3	Prentis Adam: Zrození draka
35.	30	-	-	-	2	-	-	-Čermáková Libuše: O promarněné lásce

Novely:

#	S.	1	2	3	4	5	6	Název
1.	817	9	6	3	1	1	1	Gilar Martin: Zamrzlý vesmír
2.	522	2	6	5	6	1	2	Tučka Daniel: Po stopách Yuwenů
3.	362	1	3	5	6	1	1	Domská Marie: Faniel
4.	361	-	4	6	3	3	4	Šochová Anna: Matka draků
5.	319	2	1	3	3	2	4	Blahutová Ivana: Mrcha
6.	304	1	3	3	2	2	4	Poslušná RadkaM.: Lucie
7.	283	-	1	3	5	4	7	Dvořáková Miroslava: Hraniční kameny
8.	252	-	2	2	4	6	2	Plauchová Jana: Druhá planéta
9.	241	-	2	3	3	3	4	Sardu Emma: Meč a vášeň: Kisanga
10.	230	1	1	1	2	5	3	Vaňková Jana: Město Moudrých
11.	218	-	2	3	2	4	2	Mazalová Jitka: Druzí
12.	210	-	-	3	4	5	3	Čermáková Libuše: Ve stínu létavic
13.	195	-	-	2	5	5	2	Lipšanský Jan: Mrtvá z letiště aneb Pere-at Mundus
14.	189	-	-	3	1	7	3	Mottl Viktor: Terram patriam
15.	136	-	-	-	6	3	1	Čavojová Katarína: Robotics, a.s.
16.	124	-	-	1	2	2	5	Mikšík Matúša Lalkovičová Eva: Duhová
17.	123	-	1	-	1	4	3	Havlíková Kateřina: Inaeadie
18.	67	-	-	1	1	1	2	Drechslerová Magda: Odkaz minulosti
19.	59	-	-	-	1	2	2	Doboš Václav: Hostitelé
20.	42	-	-	1	-	1	1	Vrtiška Ondřej: Z lidstva

A trochu statistiky na závěr:

- Počet přijatých příspěvků: Mikropovídka 43 od 40 autorů, Krátká povídka 50 od 45 autorů, Povídka 39 od 35 autorů, Novela 20 od 20 autorů.
- Celkem 152 prací od 102 autorů – 24 přispělo do dvou kategorií, 7 do tří kategorií a žádný do všech čtyř.
- 3 autoři poslali 4 příspěvky, 10 autorů poslalo 3 příspěvky, 21 autorů 2 příspěvky.

Vyhlášení 31. ročníku vám samozřejmě brzy nabídneme a včas připomeneme. Každopádně už dnes je jasné, že slavnostní vyhlášení výsledků proběhne na Parconu 2012 v Bratislavě.

Jiřina Vorlová

Porotci Ceny Karla Čapka 2011

Jméno	SF klub	Kategorie
Pavel Březina	BB	MI KR
Jitka Doležalová	Vetřelci	MI KR DL
Zdeňka Drapáčová		MI KR DL NO
Antonín Dvořák		MI KR
Adriana Dvořáková		MI KR DL
Miloš Ferko		NO
Blanka Fuceková	KLF Ostrava	DL NO
Agnieszka Gałamon		MI KR DL NO
Jozef Girovský		MI KR DL
Zuzana Hanešková	KLF Ostrava	NO
Petr Heteša	Vetřelci	MI KR
Mirek Hokeš	SF&F Workshop	MI KR DL
Petr Holan	Villoidus	MI DL
Jaroslav Houdek	Andromeda	MI
Hana Houzarová	Třesk	DL NO
Vladimír Hynek		KR
Róbert Kačur	Pochmurná neděle	MI KR DL NO
Radka Kašpárková		NO
Vladimír Kejval	KJV	NO
Zuzana Kocurková	Cyrano	MI KR DL NO
Martin Koutný	Třesk	MI DL NO
Jan Kovanic		NO
Roman Kresta	Radegast	MI NO
Iva Kršňáková	Třesk	MI KR
Lukáš Křesina	Třesk	MI DL
Stanislava Lálová		MI
Jana Langová		MI KR DL
Iveta Mamčáková	Pochmurná neděle	MI KR
Natália Martínková	Třesk	MI KR DL
Pavel Mikuláščík	NYX	NO
Vladimír Němec		MI NO
Jan Obdržálek	Atair	MI KR DL
Zbyněk Pěchula	Hepterida	MI KR
Hanka Pěchulová	Hepterida	MI KR DL
Jaroslava Pišová	Vetřelci	MI KR DL
Mário Polónyi		MI
Zdeněk Rampas	BC	MI
David Sláma	Radegast	MI
Ivana Solníčková		MI KR DL NO
Robert Spousta	NYX	MI KR DL
Tamara Spoustová	Pochmurná neděle	NO
Pavel Stanke	Hepterida	MI KR DL
Zuska Stožická	Planéta opic	NO
Slavoj Ševců	Klub J. M. Trosky	MI KR DL
Jan Šimůnek		KR
Zdenka Štouračová		MI DL NO
Jan Vaněk		MI KR DL NO
Iva Vávrová		KR DL

Jméno	SF klub	Kategorie
Lubomír Záborský	Andromeda	MI KR DL NO
Magda Zedníková		MI
Darth Zira	Academia Sithia	MI NO
Božena Žaludová	Alter Ego	NO

Podzimní literární workshopy a jiné akce

Milí psavci, jakož i jiní přátelé fantastiky obecně!

V sobotu 12. 11. od 10 hodin proběhne v Malém sále Městské knihovny na Mariánském náměstí v Praze Minicon-Knižkon. Letošní Minicon se věnuje tématu *Meč* a těšit se můžete mimo jiné na přednášky Františky Vrbenské, Míly Lince, Mirka Žambocha, Františka Novotného a Leonida Křížka. Knihovna je otevřena od 9,30 hod. Stejně jako loni se jako jakási „obálka“ k Miniconu uskuteční **literární vikend** spojený zejména s tradičním workshopem naživo (pro neznalé – viz níže). Budete tak mít o důvod víc do Prahy zavítat a zabít dvě mouchy jednou ranou. Zámci o tuto akci, případně o nocleh ve spacáku (různé molitany, karimatky, polštářky a deky k dispozici na místě), napište si mi na Aquila@altar.cz. Je možné přijet už v pátek v podvečer a přespat u mě na zemi v pokoji až do neděle. Po skončení Miniconu se zájemci odeberou ke mně a sobotní večer strávíme vzájemným hodnocením donesených povídek. Workshop naživo se zpravidla protáhne až do nedělních předjitřních hodin.

Uzávěrka CKČ je ve středu 30. 11. 2011 – jedná se o **datum doručení příspěvků**, nikoli odeslání! Fénixcon, na který se zkompletované balíky a cedéčka pro porotce vozí, začíná letos hned o dva dny později v pátek, takže na zpracování později došlých příspěvků opravdu nebudu mít čas. Veškeré informace (vyhlášení s propozicemi, článek s neformálními radami a postupně aktualizovaný seznam došlých příspěvků) najdete na stránkách Fandomu v sekci CKČ.

2. až 4. 12. se koná **Fénixcon v Brně**, podrobnosti na www.fenixcon.com. SF&F Workshop tam bude mít celou linii a samozřejmě nebude chybět ani workshop naživo, takže zase můžete posílat přihlášky a povídky.

A v čem spočívají literární workshopy naživo? Konají se celkem již pravidelně na každém větším conu a jejich účastníci si vzájemně kritizují svá díla za vydatného přispění lektorů a snaží se získané poznatky uplatnit ve svých dalších povídkách, aby jim při příštím workshopu bylo vytýkáno méně chyb a aby třeba lépe uspěli v nějaké soutěži. Akce je přístupná široké veřejnosti – tedy všem návštěvníkům conu. Přihlášení účastníci, kteří pošlou své povídky předem, budou mít výhodu, že jejich díla si lektori a ostatní účastníci budou moci včas přečíst, takže je budou moci „zdrbat“ poměrně podrobně. Současně dostanou příspěvky ostatních účastníků, aby se i oni mohli připravit a na workshopu věděli, o čem je řeč. Povídky posílejte elektronickou cestou (jako přílohu emailu) mně na Aquila@altar.cz (a uveďte, zda je to na workshop na Minicon nebo na Fénixcon, ať se to neplete s příspěvky do soutěží nebo jinými workshopy), formát, který je přijatelný pro MS Office nebo Open Office. Pokud se workshopu hodláte sami zúčastnit, i když třeba nepřispějete žádnou vlastní povídkou – to není podmínkou účasti

– přihlaste se mi taky, abych vám mohla poslat povídky. Povídky posílejte čím dříve, tím lépe, ve čtvrtek před conem již nebudete mít jistotu, že je všichni stačí přečíst. Je dobré si přinést cca tři dobře čitelné výtisky s sebou, zejména pokud je elektronicky pošlete pozdě, nebo dokonce vůbec.

Těším se na vás i vaše příspěvky! **Jiřina „Aquila“ Vorlová**

Vyhlášení 31. ročníku Geny Karla Čapka

Československý fandom vyhláší 31. ročník literární soutěže Cena Karla Čapka.

Své práce žánru sci-fi, fantasy nebo hororu s fantastickými prvky psané česky nebo slovensky zasílejte **v elektronické formě** nejlépe emailem, možno též na CD, DVD či disketě, **a současně ve čtyřech čitelných papírových kopiích** (anonymní výtisky bez uvedení jména autora, doporučená velikost fontu alespoň 12) na adresu administrátora:

Jiřina Vorlová, Mariánská 401/41, 142 00 Praha 4 – Lhotka (e-mail AQUILA@ALTAR.CZ nebo AQL@SEZNAM.CZ)

Do obálky prosíme přiložit:

- 1) průvodku** obsahující vaše jméno, přesnou adresu, kontaktní email, telefon a názvy všech zaslanych soutěžních prací – u povídkových kategorií lze soutěž obelst dvěma pracemi v každé kategorii, kategorie novela je omezena na jediný příspěvek od autora. Můžete uvést i orientační počet znaků (včetně mezer). Kontrolu přesného počtu znaků a zařazení do příslušné kategorie podle rozsahů uvedených níže provede administrátor.
- 2) čestné prohlášení** (vlastnoručně podepsané), že soutěžní práce dáváte k dispozici organizátorům soutěže pro jedno otištění bez nároku na honorář.

Upozorňujeme na omezení počtu prací od jednoho autora a na povinnost zasílat jak papírovou, tak elektronickou formu práce. Rozhodně však nelze považovat za elektronickou kopii oskenovaný text jako sled obrázků či formát PDF. Nejvhodnější je formát DOC z Microsoft Wordu, RTF, ODT či prostý TXT (v rozumném kódování).

Do soutěže nemohou být zařazeny práce, které se již zúčastnily některého z předchozích ročníků, byly již publikovány v oficiálních tiskovinách či na internetu nebo jsou současně přihlášeny v jiné soutěži celostátního významu!

Vymezení soutěžních kategorií je následující:

mikropovídka – max. 9 000 znaků (včetně mezer)

krátká povídka – 9 001 až 30 000 znaků

povídka – 30 001 až 90 000 znaků

novela – 90 001 až 450 000 znaků

Práce delší 450 000 znaků (včetně mezer) nebudou do soutěže zařazeny. O přesném zařazení do kategorie rozhoduje administrátor soutěže.

Uzávěrka tohoto ročníku soutěže je 30. listopadu 2011. Práce doručené po tomto termínu budou po dohodě s autorem zařazeny do následujícího ročníku. Slavnostní vyhlášení výsledků proběhne na Parconu 2012 v Bratislavě.

Bližší informace podá administrátor nebo je lze najít na www.fandom.cz.

Těšíme se na vaše příspěvky!

Jiřina Vorlová

COMICS SALON - ISTROCON /CSI/ 2011 a vízia

Keď som sa v nedeľu po CSI 2011 /16.-18.9.2011/ unavená ako šteňa vrátila po troch dňoch domov, čakala ma pri posteli obálka Interkomu a tak som po nej siahla, že si aspoň niečo prečítam, kým definitívne zaspím. Napriek skutočnosti, že reportáže už niekoľko rokov nepíšem, odhodlala som sa k tomu, pretože ma veľmi oslovil článok manželov Klímových o Parcone, kde išli naozaj s kožou na trh a jasne pomenovali problém, o ktorý v podstate vo F/fandome ide. Asi máme tohto roku požehnané obdobie, pretože ako mnohí Parcon, tak ja považujem tohtoročný CSI za najvydarenejší, aký sa kedy v bratislavskom Istropolise konal. Tiež nepatrím k tým, čo sa s obľubou konfrontujú s veľkými masami, ale asi sme len potrebovali sa s tými megapriestormi zžiť, pretože tohto roku sa všetci pohybovali veľmi ukázněne, dostala som sa do kinosály na pol Thora a celého Paula a bavilo ma ako v kine masa mladých úplne cudzích ľudí smel'uje partiu tým, že hádže do pléna komentáre a postrehy v priebehu celého filmu, takže sme sa nasmiali dvakrát, čo by sa v bežnom kine nikdy nestalo. CSI je na mňa ako dinosauricu naozaj náročný con, pretože program trvá od piatku jednej na obed do nedele večer, na čo už nie som až tak fyzicky stavaná, preto sa najradšej zúčastňujem conov typu – bar – posteľ – bar odchod. Tohto roku som si vydupala aspoň pol dňa voľna a zariadila bývanie blízko conania, nakoľko žijem na okraji Bratislavy, tak som využila „Hotel u mŕtvej bábiky“ v centre, teda byť po rodine, používaný ako skladisko, pokým sa nepredá. Potenciálnych návštevníkov na budúci rok varujem pred spárkami našej hromadnej dopravy, po jedenastej večer nič nejazdí a povestná nočná doprava trikrát za noc je hviezdicovito vedená z hlavnej vlakovkej stanice do rôznych smerov naraz približne v 5-minútových intervaloch, takže sa nejaký prestup a odklon z trasy nedá stíhať. A taxičky sú drahé. Okolo štvrtej som už prekročila brány akcie, a cítila som sa poctená, že ma celkom nezištne privítal obrovský nápis Vitajte na Istrocone a Win, s ktorým sme si asi polhodinu zaujímavu pokecali, takže o tom, že by bol F/fandom niekde v úzadí nemohlo byť zatiaľ ani reči. Som už niekoľko rokov porotkyňou Ceny Istroconu, hovoríme jej eufemisticky „cicka“, a na CSI táto literárna súťaž vyvrcholí viacdenným workshopom a vyhlásením víťazov a tohto roku aj krstom zborníka, ktorý sa darí postupne vydávať tak, ako získajú organizátory financie na jeho vydanie. Na workshope už roky dávame autorom spätnú väzbu k ich konkrétnym poviedkam, pre nezasvätených z nich čítame aspoň ukážky, a v duchu dobrej tradície ako bývalí redaktori časopisu Fantázia sme naozaj čo najkonkrétnejšie a občas aj tvrdí, ale vždy konštruktívni a snažíme sa pomôcť, ukázať cestu, poradiť autorom, ako ďalej. Pracujeme na vývoji tej súťaže, nevezieme sa na klasickej štruktúre, je vo F/fandome ojedinelá, pretože má okrem žánrov každý rok aj konkrétne témy. Pomaly skúšame a hľadáme hranice, ako sme si s mladými autormi navzájom ochotní výjsť v ústrety a pokúšame sa o socializáciu aj v tom, že im pokojne dáme na budúci rok nejakú sprofanovanú fantastickú tému, keď sa pokúsia napísať svoju poviedku čo najlepšie a na záver použijú kontrolu pravo-

pisu. Budem sa ešte chvíľu venovať programu, asi najpodstatnejšou vecou, boli vlastne dve, pre F/fandom bolo vydanie prvej slovenskej hororovej antológie Farby strachu /Omnis Artis/ a prezentácia internetového časopisu Jupiter, ktorý je po hibernácii Fantázie novou slovenskou nádejou. Uvidíme, ako tento projekt dopadne, pretože je postavený na slušnosti. Slovenskí scifisti sú experimentátori určite po mne, vyskúšajú zrealizovať aj tú najväčšiu utópiu, čo znamená, že sa bude každé číslo platiť esemeskou, sumou približne 1-3 ečka, to sa uvidí podľa toho, ako dopadne prieskum platbyochotnosti čitateľov. Má to zaujímavú dimenziu relatívne neobmedzeného rozsahu. Nulté číslo je už na webe a má vraj vyše stoštyridsať strán, žiaľ mám nabitý týždeň a chystám sa na návštevu pražského F/fandomu, takže nestíham, ale čo najskôr si časopis aj z účty k Martynovi Králikovi pozriem, holt starnem a nevládzem veľa čítať.

Na comics a anime časti CSI je zvláštne, že hoci aj po rokoch málokoho poznám, od malička si ťažšie púšťam niekoho k telu, ale čoraz viac tých ľudí obdivujem. Dokážu si celý rok chystať originálny kostým, aby si ho obliekli na jedinú príležitosť, pretože tú ktorú postavu si natoľko vážia a podporujú, že chcú túto spolupatričnosť prezentovať hoci aj bez slova, ak to inak nedokážu, a mňa to dojíma, pretože chápem, že nám chcú povedať, že všetci sa máme snažiť byť čestní, spravodliví a odvážni bez ohľadu na to, ako to popiera celá spoločnosť okolo nás, lebo inak to bolí, tečú nám slzy a v hlavách sa hromadia depresie a silnejšie povahy nezvládajú návaly agresivity. A tam je niekde tá vízia F/fandomu, ktorú sme mali, len sme na ňu pozabudli, zanevreli, stratili vieru. Približne každý polrok mi niekto vo F/Fandome do očí povie, ty si taká blbá a naivná, keď tomu veríš, na F/Fandome si niekto len buduje kariéru, prípadne biznis, ale neodradí ma to, nedovolim to nikomu, lebo len tadiaľ vedie cesta. Ak niekto cíti, že na to má, môže sa na mne pokojne aj naďalej priživovať jediným spôsobom rovnako ako doteraz, teda prečítam a posúdim jeho literárnu prácu, kúpim si jeho knihu, prípadne inú fantastickú vec, ktorú robí, aby som ho podporila, prípadne mu pomôžem v rámci mojich síl, ak uvážim, že to má cenu, lebo takto chcem byť užitočná. To je účel, na to sme vlastne všetci tu, niekoho využíva s tichým súhlasom vlastná rodina, iného šéfovia a niekoho F/Fandom, ono je to skôr o použití k určitému účelu a je skvelé, že mi vyšiel práve F/Fandom, to je využívatel', ktorého vnútorne najviac schvaľujem. Toto intermezzo som si dovolila pre všetkých tých, čo majú pocit, že F/fandomu dávajú viac ako dostávajú, chce to len kratšiu pauzu a objatie, to očakávajte za rok v Bratislave, môžete pokojne stretnúť neznámu dievčinku, ktorá sa cíti smutná, stojí s ceduľkou na hrudi a prosí o objatie a bozk. V tom sú tí naši F/fandomani iní, chcú niečo fyzické, konkrétne, ako kompenzáciu ťažkého sveta, v ktorom žijeme, niečo skutočné, preto sa naháňajú s laserovými zbraňami a poskakujú do rytmu pesničiek, chcú priestor pre svoju inakosť. Myslím si, že absolútnou víziou F/fandomu je rovná spravodlivá spoločnosť, kde každý má čo jesť a kde bývať, môže byť umy-

tý, a môže sa slobodne venovať vede, umeniu, poľnohospodárstvu, výrobe, čo treba, plody práce sú kvalitné a nikto nimi neplytvá, ochraňujeme životné prostredie a prispievame k udržateľnosti tohto prostredia čo najdlhšie s humorom, krásou, láskou, priateľstvom a originalitou. Myslím, že mnohí moji priatelia po niečom takom skryto túžia /a nedá mi tiež spomenúť si na tomto mieste na Toma Srdečného – nech ho peklo baví – ktorý túžil po svete bez peňazí – veľmi pekne ďakujem MK a Pagimu za F/f cintorín/. My sme tá jediná intelektuálna elita, ktorá túto víziu dokáže niesť ďalej, hovoriť o nej komukoľvek okolo seba, prípadne učiť ju svoje deti, prečo je dôležitá, aby sa raz naozaj naplnila. Mnohí zakladatelia F/fandomu boli členmi disentu, boli odvážni a bojovali v nebezpečných situáciách za pravdu, spravodlivosť a miesto na slušný život. Kde ste všetci prišli na to, že sa tento boj skončil, že z neho ide nejako vystúpiť, to je nadosmrti/do nirvány/ páni a dámy, bez ohľadu na to či F/fandom pretrvá alebo zanikne. Všetci sme súčasťou experimentu život, ktorý sa deje stále, ale musíme sa v ňom naučiť chodiť a naozaj budovať svoj utopický svet, lebo tí čo žijú mimo F/fandom v neho veľmi neveria, kráľovstvo nebeské je veľká konkurencia. Tí čo sa cítia takto oslovení, by si mali považovať za povinnosť túto víziu chrániť, každý klub by ju mal asi začať okolo seba presadzovať, neviem ako, sú medzi nami naozaj iné veľké mozgové kapacity, ktoré to určite vymyslia. Možno zatiaľ v krčme, kde sa stretávate, aspoň potláčať nezmyselnú hodnotu peňazí, ktoré naozaj dokážu oceniť len numizmatici. Dajte si na stôl možno papierovú ceduľku, alebo niekam na viditeľné miesto, ak nám dáte niečo zaujímavé týkajúce sa fantastiky, dáme vám pivo, a hovoriť s tým človekom o tom, že peniaze sú dnes už len zbytočný prostriedok, v podstate už máme kredity, len imaginárne čísla, ktoré v makrovýzname ani nekorešpondujú presne v čase s konkrétnymi bankami, prípadne inak jednoducho učiť svoje okolie, že všetci, aj tí najbohatší pracujú, ich majetky sa musia pracne udržiavať a v podstate živia ďalších ľudí rovnako ako quasifunkčný štát. Ak k vám niekto takto príde, skúste ho naraz všetci nahlas pozdraviť, alebo si vymyslíte aj pokrik, len keď sa vás opýta prečo a čo kričíte, tak mu vysvetlite, že zdravíť je najmä slušné. Za pochodu premýšľam, tak ma napadlo, že by bolo interne vo F/fandome nádherné mať pokrik na pozdrav na príchod aj na odchod, každému zúčastnenému klubu by sme dali priestor, predstavujem si bar na Pohode, prichádza Futurum, Ať tvůj den, jas slunce má. Ale kľudne by sme mohli mať aj nejaké zhromaždenie na pokriky vonku na conocch, večerný/nočný program, prípadne súťaž o najlepši/najoriginálnejši pozdravný pokrik. Možno budeme vyzeráť ako trošku väčší blázni, ale za tých nás aj tak všetci už dávno považujú a myslím, že nás to uvoľní a utuží, aj tak sme všetci väčšinou v strese. Prípadne si každý skúste niečo vymyslieť, niečo malé, osobnú krátku hru, ako učiť ľudí v/mimo F/fandom úcte, spravodlivosti a pocitu pre česť vo svete bez peňazí, a odvažujte sa okolie za účelom takejto zmeny kontaktovať. To čo by mohlo celému svetu pomôcť, je zrušenie peňazí, toto storočie si to zaslúži a F/fandom je tejto úlohy hoden. Prijímame ju za svoju a hľadáme spôsoby ako to robiť, hovoríme na poradách o tom, ako sa nám darí šíriť

našu víziu medzi ľuďmi, aké nové nápady nás pri tom napadnú, diskutujeme o tom, aké argumenty a protiargumenty v tomto smere sú a riešime situácie v prospech tejto idey. Myslím si, že zrušenie peňazí by malo byť manifestom celosvetového F/fandomu. Verím, že hoci sa nepúšťam do hĺbky, to prenechám naozaj tým, čo majú lepšie vzdelanie, aspoň vás môj návrh zaujme a pohráte sa s ním, prípadne budete mať iné veselé a ľahké nápady, samozrejme, ako to kto osobne zvláda, a rýchlosťou aká mu vyhovuje, stačí začať a budete sa cítiť hodni života.

Takže zatiaľ začíname budovať lepší svet, to potrvá možno aj stovky rokov, ale musíme žiť v inom, ktorý nám síce nevyhovuje, ale zatiaľ platí a chceme mať slušný Parcon. Aj po 20 rokoch od prevratu sme na okraji spoločenského záujmu a nedokážeme sa nájsť, nikto nám len tak nedá nejaké peniaze, a keď už, tak málo. Takže sme novodobí žobráci, ktorí aby prežili, musia sa naučiť perfektne žobrať. Ako prvé musíme prijať, že nie je iná možnosť, ako prísť k peniazom pre F/fandom, takže nie je voľba, žobrať musíme naozaj začať, aj keď sa to prieči mnohým z akéhokoľvek dôvodu. Naučme sa žobrať naozaj pravdivo, s hrdosťou a cfou, lebo už dnes žijú cony sami zo seba, teda najmä z účastníckych poplatkov, a niekde tam vonku je možno individualita, ktorá nám niečo dá lebo sa cíti s nami spriaznená. Vytvorme oficiálny fandomový žobrací mailový list/s odôvodnením, že nemáme na poštovné/, kde vysvetlíme stručne, pravdivo a bez klišé, v akej sme situácii, že potrebujeme peniaze, na čo ich potrebujeme, nech nám hocikto aspoň malú čiastku pošle na konto. Všetci rozosieme kvantá refazoviek, prečo konečne nie aj na niečo užitočné. Časom by sme mohli za naším účelom naozaj oslovovať majiteľov priestorov, aby nám ich zapožičali bez peňazí, keďže sa tieto pokúšame zrušiť, a možno sa niekto aj zahanbí sám nad sebou. Keby som disponovala lepšou angličtinou tak napíšem žobravý list a pošlem ho rockovým hviezdam, na ich fankluby, prípadne iné oficiálne kontakty, hafo z nich číta fantastiku. Jediná možnosť, ako sa zatiaľ F/fandom môže v malom živiť, sú prieskumy a ankety, o čom som sa už na porade klubov zmienila, nie je to náročné, len z toho nie sú veľké peniaze. Dáme si inzerát, že ponúkame 100 až 200 respondentov na odpovede v anketách a marketingových prieskumoch. Je nás skálnych asi toľko, všetky sociologické skupiny a myslím, že existuje aj maillist s adresami. Pre Parcon/Cony by sme mohli venovať trošku svojho času a odklikáť nejakú internetovú anketu, ktorá nám príde mailom. Musíme to všetko skúsiť, inak sa nedá zistiť, čo sa stane a naozaj všetci cítia, že máme vážnu krízu. Takto by mohol F/Fandom získať vlastné peniaze navyše okrem tých, čo sme sami ochotní /schopní do tohto podniku dať. A chceme, aby sa organizovali aj iné malé cony, aby nevymrel taký Sklipcon prípadne Slavcon. Predpríprava conu by mala obsahovať mail organizátorov na členov F/fandomu s textom – chceme con, kde by to malo byť, čo stojí ktorá miestnosť a prenájom zariadenia, koľko sú náklady, teda presne koľko treba na to, aby sa con konal, najlepšie v prepočte aj na jedného účastníka. Nič komplikované, všetko jasné, dôvetok, v prípade že neprídeš, prosím príspej nám dopredu na konto aspoň ma-

lou čiastkou na to, aby sa podujatie vôbec konalo. Ja fakt neviem prečo by sme mali byť horší ako Červený kríž. Takže žobreme aj medzi sebou, pretože musíme, pretože mnohí by sme si navzájom dali všetky peniaze sveta, len sme uviazaní vo svojich mestách, rodinách, životoch, a občas to prispieť vyjde, občas nie. Ale dovoľujem si odhadnúť, že malý con sa takto podarí. Veľmi ma mrzí, ako je na tom Akadémie, je mi ľúto všetkých F/fandomanov, ktorých zasiahli internetové osočovania a dúfam, že to prebolí. Ďakujem Milošovi Ferkovi, ktorý na CSI povedal najdôležitejšiu myšlienku, akú som za posledné roky počula, a to, že problém 21. storočia je v tom, že je príliš mnoho ľudí gramotných, za posledných 70. rokov sa u nás naučil/ a skoro všade/ písať skoro každý a musíme sa vyrovnáť s tým, že to nie je žiadna výsada. Čo ale s tým, že vysoký intelekt sa prejavuje tiež práve rečou a písmom a všetci tí gramotní sa nám rozkecali na internete. Svoju selekciu si robí každý sám, ja osobne sa do internetových debát dlhé roky nezapájam z dôvodu, že internet považujem za noviny, lexikón s obmedzenou vierohodnosťou, prípadne za rádio, keď si pustím nejakú pesničku. Nadávate osobne autorovi, keď si prečítate dennú tlač? Ja nie, prečítam si niečo zaujímavé a premýšľam o tom. Nikdy ma ani len nenapadlo písať papierové listy do redakcie a ako dobre viem je to dosť ojedinelé. Vynechám recepty, návody, príspevky, žiadosti o služby a výhody a odpovede na súťažné otázky. Ja si nemyslím, že nejaký článok potrebuje feedback, ten článok je tu pre mňa, niečo si z neho odnesiem, prinúti ma rozmýšľať, pobaví alebo nie, internet nikto nezruší preto, že som sa nezapojila. A pokiaľ sa mi niekedy v živote osobne podarí sa s autorom článku stretnúť, podať si s ním ruku alebo chvíľu sa na neho usmievať, podebatovať náhodne o čomkoľvek, spoznať ho, spomenúť si, ak sa chce baviť o článku a ak bol dobrý, tak aj navzájom sa potešíť zdieľaním pochopeného významu, bude to mať väčšiu cenu. Keď občas čítam niekde nejaké komentáre, viď kontroverzný článok o našej lenivosti, len mi je smutno, ako si niektorí účastníci debaty diametrálne nerozumejú, hovoria o neporovnateľných veličinách, kde potom preto v presvedčovaní neuspeli a strácajú chuť, pretože oheň nikdy nebude ľadom. Veď človek na druhej strane klávesnice je vlastne fiktívny, nedíva sa mi do očí ani sa so mnou nepomiluje, nemám z neho vizuálny osobný dojem, a často je hrubý len preto že ho nikto nevidí. Mnohé napísané veci by si ľudia v osobnom rozhovore nikdy do očí nepovedali, lebo by sa pravdepodobne už na pohľad obišli. Alebo sa pohádali na nože, žiaľ, neviem skonštruovať fackovací monitor, ten by sa fakt zišiel.

Ešte by som sa v tomto možno trochu nesúrodod textu chcela venovať zákonom a vláde. V spoločnosti bez peňazí by nám stačila charta ľudských práv a vládnúť by nám mal centrálny mozog ľudstva, ktorý zhromaždí všetky objektívne aj subjektívne dáta ľudstva, bude globálne udržiavať a kontrolovať chod celej planéty, bude vyhodnocovať udržateľnosť takejto spoločnosti a riziká, prípadne ponúkať varianty riešení na základe svojich dát.

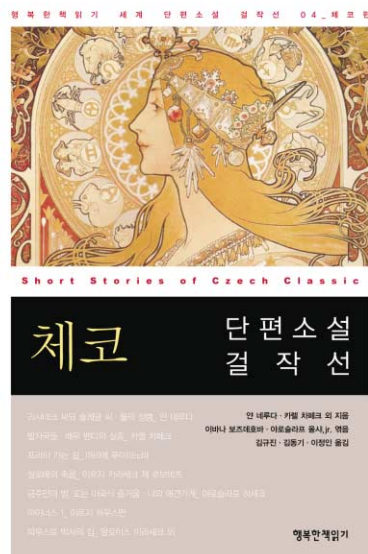
Ďakujem za pozornosť.

Dášenska Včielka Mehešová

Antologie české klasické prózy v korejštině

Povídky našich literárních klasiků se péčí nakladatelství Happy Reading prvně dočkaly korejského překladu v antologii prózy českých autorů 19. a první poloviny 20. století. Více než čtyřsetstránkovou knihu si lze od poloviny července 2011 zakoupit ve všech velkých korejských knihkupectvích.

Antologie Povídky českých klasiků (Čchekcho – Tanpjonsusor korčakson) sestavená Ivanou Bozděchovou a Jaroslavem Olšou, jr. je teprve druhým výběrem českých povídek vydaných v korejštině. Na 440 stranách se zde představuje celkem 19 textů 17 českých autorů, doplněných zasvěcenou studií o starší české literatuře a podrobnými medailonky jednotlivých představených literátů. Jedná se už o druhou knihu českých autorů, kterou vydalo soulské nakladatelství Happy Reading Books.

Obsah:

Eduard Bass: úryvek z Cirkusu Humberto
Karel Čapek: Šlépěje
Karel Čapek: Zmizení herce Bendy
Svatopluk Čech: Beseda kabátů
Jaroslav Hašek: Pokus o abstinentní večírek čili Amerikánská zábava
Jaroslav Hašek: Můj obchod se psy
Jiří Haussmann: -1
Jan Havlas: Zahrada splněné touhy
Alois Jirásek: Faustův dům
Jiří Karásek ze Lvovic: Smrt Salomina
Josef Jiří Kolár: U červeného draka
Jan Neruda: Pan Ryšánek a pan Schlegl
Jan Neruda: Hastrman
Ivan Olbracht: Zázrak s Julčou
Marie Pujmanová: úryvek z Lidé na křižovatce
Vladislav Vančura: Konec vše napravit
Jan Weiss: Apoštol
Zikmund Winter: Zlý duch
Julius Zeyer: Blaho v zahradě kvetoucích broskví

Když se na hřbitově nic neděje...

(o knize *Poklidné a tiché místo* Petera S. Beagla)

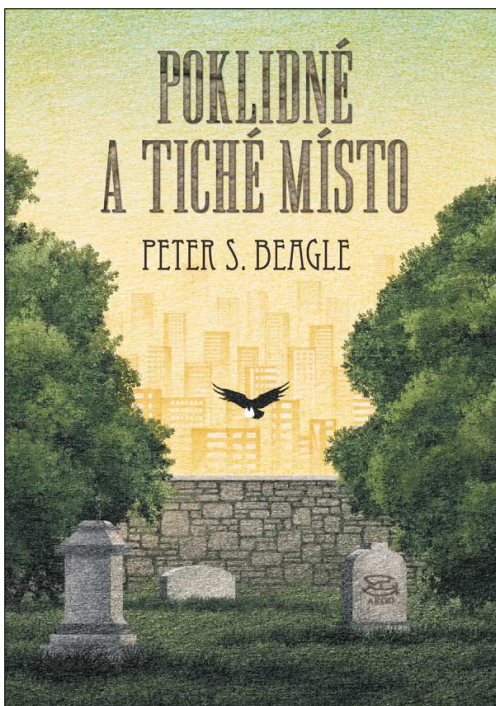
Pan Jonathan Rebeck už 19 let bydlí na hřbitově, povídá si s duchy zesnulých a s havranem, který mu nosí jídlo. Co víc chcete k pořádné fantasy?! Komorní drama o životě, smrti a hlavně o lásce vychází v češtině po půlstoletí od prvního vydání.

Petera S. Beagla, laureáta World Fantasy Award za celoživotní zásluhy 2011, znají čeští čtenáři jako autora jediné knihy – *Posledního jednorožce* vydal Altar v roce 1997 a nedávno znovu Argo (2009). Kromě toho je v češtině k dispozici několik povídek, posledním příspěvkem je vynikající *Tanec na Ladech* z antologie *Čarodějové* (2009). Beagle toho ovšem napsal víc – zmiňme alespoň romány *The Inkeeper's Song* (1993, byl nominován na World Fantasy Award, oceněn cenou Locus v kategorii Best Fantasy Novel a cenou Mythopoetic Award) a *Tamsin* (1999, nominován na World Fantasy Award, oceněn cenou Mythopoetic Award). Doufejme tedy, že vydání *Poklidného a tichého místa* je pouze začátek a že Argo plánuje i další tituly z Beaglovy nepříliš rozsáhlé tvorby.

Poklidné a tiché místo je poklidná a tichá kniha. Ústřední postavou je postarší pán, zkrachovalý lékárník, se schopností vidět duchy zemřelých. Cítí, že osciluje někde na hraně mezi světem živých a světem mrtvých, a rozhodne se, že s mrtvými je mu lépe. Už devatenáct let neopustil brány hřbitova a jeho jediným stálým společníkem je cynický mluvící havran, který mu nosí zprávy ze světa – a jídlo.

„Jsou lidi, co dávají, a lidi, co berou. Jsou lidi, co tvoří, lidi, co ničí, a lidi, co nedělají nic, a ty ostatní dva druhy se z nich můžou zbláznit. To je prostě vrozené, jestli dáváš nebo bereš, prostě to máš v sobě. Havrani nosí lidem věci. Jsme takoví.“ (str. 12)

Postupně se seznamujeme s dalšími postavami – nejdříve přijde (je přinesen) Michael Morgan, kterého údajně otrávila vlastní manželka, následuje paní Klapperová (ta skutečně přijde sama), poté je přinesena Laura Durandová a jako poslední vstupuje do děje podivný noční strážný Campos. Duchové Michael a Laura zjišťují, že po smrti není žádný ráj ani peklo – clo-

věk (to, co z něj zbylo) pouze postupně zapomíná, nejdříve běžné lidské činnosti, pak vlastní vzhled, schopnost mluvit, až se vytratí úplně. Každý má na smrt jiný náhled – Laura tvrdí, že *smrt je nemuset už o nic bojovat, ať za sebe nebo za jiné*, Michael se smrtí bojuje a snaží se nezapomínat. Podobný obraz se objeví ve světě živých – racionální paní Klapperová je protějškem pana Rebecka.

„Věděl velice dobře, že většina lidské konverzace nemá žádný smysl. Člověk si valnou část dní vystačí jen s obvyklými odpověďmi, *myslel si*. Jak se jednou naučí tu hru hrát, zvládne to dokonale i se sortimentem různých zahučení. Nebylo by to tak, kdyby se lidi navzájem poslouchali, jenže oni se neposlouchají. Vědí, že teď zrovna jim nikdo neřekne nic dojemného a důležitého. Cokoli důležitého by se

oznamovalo v novinách a přetiskovalo pro ty, kterým to ušlo: nikdo doopravdy nechce vědět, jak se cítí jeho soused, ale stejně se ho na to zeptá, protože je to zdvořilé. A protože ví, že mu soused určitě neřekne, jak se skutečně cítí. Co si tahle žena a já navzájem řekneme, to není důležité. Těší nás prostě to, že vydáváme zvuky. *Paní Klapperová mluvila o malém chlapci, který bydlí ve vedlejším domě.*“ (str. 37)

Campos a havran stojí mimo obě dvojice v rolích pozorovatelů – první je nezúčastněný, druhý cynický. Na těchto šesti postavách a jejich vzájemných vztazích je celý román vystavěn.

Ústředním jmenovatelem celé knihy je láska. Úvodní citát z básně Andrewa Marvella *Své ostýchavé milé* (v orig. *To His Coy Mistress* – alespoň zkráceně: lyrický mluvčí říká své milé, že kdyby měli dostatek času, nebyla by její ostýchavost zločinem, neboť by mohl věnovat chvále jejího těla tisíce let; nicméně tolik času nemají, z čehož plyne, že je třeba si užívat, dokud to jde) lze chápat dvojím způsobem: v jedné rovině jde o hříčku, soukromý vtip autora, neboť v básni jde zejména o lásku fyzickou, ačkoliv v knize je láska ve fyzické formě poněkud obtížně proveditelná (u duchů vůbec, u živých protagonistů jde vzhledem k věku taktéž spíše o duchovní porozumění), v rovině druhé jako ústřední poselství knihy – to bychom mohli nahradit latin-

ským *carpe diem*. Přičemž toto užívání dne není podmíněno hšlem typu sex, drogy a rock'n'roll, nýbrž obyčejným prožíváním života s jeho každodenními radostmi a strastmi.

Společně s láskou je třeba se připravit i na řádnou dávku filosofie. Hovory o lásce, životě a smrti jsou základními stavebními kameny knihy a životní rozhodnutí a osudy jednotlivých hrdinů nabádají k zamyšlení. Autor našťestí nesklozává k červené knihovně, snaží se držet si zdravý odstup a je-li to třeba, přivede na scénu havrana, který vše patřičně usadí (*Dojemně, prohlásil havran. Panebože, mně ti cvrčci nechutnají. Vůbec nevím, proč je jím. Prý jsou zdraví.* – str. 180). Humor je jednou ze silných stránek knihy – ať už právě díky havranovi, vtipným situacím vyplývajícím z konfrontace světa živých se světem mrtvých nebo paní Klapperové, jejíž starosvětské vnímání světa, oníkání a útrpné pozorování podniků páně Rebecka, jímž nerozumí (za všechny jmenujme vyhrabání rakve s tělem a převoz na jiný hřbitov), je jednoduše kouzelné.

Peter S. Beagle napsal knihu v pouhých devatenácti letech. Přestože je to úctyhodný výkon, je to na některých částech knihy znát. Doted' nevím, zda jsou dialogy postav špatně napsané, nebo natolik čechovovské, až jsou obtížně akceptovatelné. Jednotlivé promluvy jsou výborné, ale jakmile se postavy baví mezi sebou, místy to skřípe. Podobně jednoduché je postupné přicházení jednotlivých hrdinů. Připomíná to *deus ex machinu* – vždy, když je potřeba, objeví se na scéně nová postava, která děj posune dál.

I přes zmíněné drobnosti ční román jednoznačně nad průměrem. Při hodnocení je proto třeba přistoupit k několika skutečnostem – tou první je dobový kontext. *Poklidné a tiché místo*, které bývá právem přiřazováno k magickému realismu, bylo vydáno roku 1960. To je šest let před Bulgakovovým *Mistrem a Markétkou* a sedm let před *Sto roky samoty* Gabriely Garcíi Márqueze, základními stavebními kameny tohoto žánru! Druhou je neskutečná vyváženost a až hrdinské balancování na hraně kýče a patosu. A světe div se, Beagle k ani jednomu nesklozne, i když prostředí k tomu přímo vybízí.

Někdy mám pocit, že jsme si navykli dostávat zábavu předžvýkanou a nasekanou na kousíčky tak, abychom se hlavně bavili a nemuseli příliš přemýšlet. Beagle v první řadě přemýšlí, nabádá k přemýšlení a uvažuje – zábava je až na druhém místě. Pokud v dnešní rychlé době něco potřebujeme, je to klidné, tiché místo, kde můžeme být se svými duchy, touhami a láskami.

Hodnocení: 90 %

Jan Křeček

Peter S. Beagle: *Poklidné a tiché místo*, Argo 2011, překlad Veronika Volhejnová, obálka Tomáš Kučerovský, redakce Jolana Čermáková, 216 str. 298 Kč

Poklidné a tiché místo

Peter S. Beagle byl u nás známý především díky knize *Poslední jednorožec* (originál 1968, česky v Altaru 1997 a v Argo 2009), smutné lyrické pohádce pro dospělé. Teď máme možnost seznámit se i s jeho prvotinou *Poklidné a tiché místo* (1960, Argo 2011). Pokud se vám předchozí autorův počín líbil nebo vás zaujala třeba *Knihla hřbitova* Neila Gaimana (nemůžu si pomoci, ale po dočtení Beagleova svazku cítím, jak moc se jím Gaiman nechal inspirovat), rozhodně sáhněte i sem.

Knížka je tenoučká, děj prostý, postav je jen pár a až na několik málo momentů vůbec neopustíme stejné jeviště – Yorkchesterský hřbitov v New Yorku. Přesto se autorovi povedlo vytvořit text tak hutný, že většina moderních tlustospisů může jen tiše závidět. Dnes bychom užiti žánr nazvali městskou fantastikou, osobně se však přikláním víc k původnímu označení magického realismu. Okouzující i reálné je to až běda – hlavním pojítkem je totiž smrt, byť samotný příběh směřuje trochu jinak: k otázkám lásky, k hledání smyslu existence, k samotě, k touze po životě i obavám z něj, ale především k tématu změny a vyrovnání se s ní, které může být těžší, než si vůbec dokážeme představit. A je jedno, jestli jste živí, anebo vás žerou červi.

Seznámíme se s panem Johnatanem Rebeckem, neúspěšným stárnoucím lékárníkem, který posledních devatenáct let svého života strávil jen mezi hroby a jídlo mu nosí mluvící (často dost ukecaný) havran. Pan Rebeck plní funkci „převozníka“, průvodce nových duchů v čase těsně po pohřbu, kdy většina z nich bývá dost zmatená. Třeba Michael Morgan, údajně otrávený vlastní ženou, nyní zoufale lpící na životě a na všem, co je s ním spojené. Michael je jedním těch, kdo se nechce vzdát a zapomenout; v přímém kontrastu s Laurou, mladou vdolkou, která si pro změnu nepřeje nic jiného, než být odváta do zapomnění a mít věčný, vzpomínkami nerušený klid. Protože vzpomínky jsou tím, co mrtvé pojí s živými, a také tím, co se okamžikem smrti začne zvolna vytrácet, až místo paměti zbude hluboká černá díra a duše upadne do absolutní němle letargie. Právě proto bývají hřbitovy tak poklidným a tichým místem rušeným jen občasnou návštěvou truchlících a těch několika málo duší, které odmítají odejít. V zászvěti, kde jen málokdo vydrží víc než měsíc, se rodí pevný a hluboký vztah dvou nehmotných bytostí – Michaela a Laury – toužících alespoň v čase smrti po troše lásky, byť s jasnou vidinou jejího brzkého konce. Podobně se to stane i J. Rebeckovi po setkání s paní Klapperovou, vdovou navštěvující manželův hrob. Rozehrává se ukliďující vyprávění v mollových tónech, laskavě hladící po duši a místy pěkně depresivní. Zvlášť ve chvílích, kdy se nadějně léto chýlí ke konci a kdy se všechno obrátí a zboří jako most ze sírek. Po krátké opilosti sněním přichází krutá kocovina, po jasném dni černá noc. A nikdy už nic nebude jako dřív...

Beagle dokazuje, že pár vybraných konverzací, několik zpráv ze světa venku a minimum vedlejších postav dokáže stvořit velké vyprávění, a že i staré šlágry si zaslouží oprášit, přeložit a vydat. A pokud se tak stane, pak rozhodně i přečíst.

Jakub Guman

Moderní napodobitelé Julese Verna

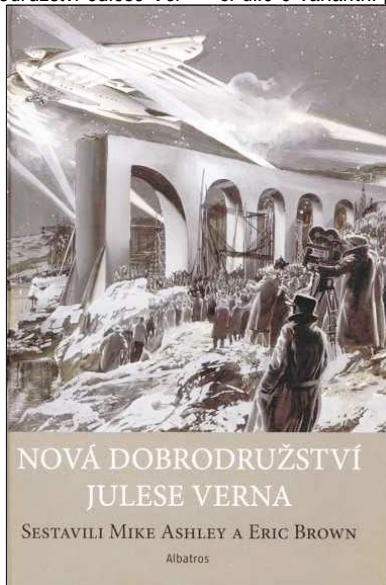
Nakladatelství Albatros před třemi lety založilo edici **Jules Verne** – **Knihovna pro 21. století**, jejímž ústředním autorem je sice (v roli adaptátora) Ondřej Neff, ale vedle sedmi jeho adaptací (*Dvacet tisíc mil pod mořem*, *Patnáctiletý kapitán*, *Pět neděl v balonu*, *Tajuplný ostrov*, *Nový hrabě Monte Christo*, *Dva roky prázdnin* a *Zemí šelem*) tu vyšla i tzv. *Nová dobrodružství Julese Verne* od současných zahraničních autorů.

První svazek s **deseti verneovkami** devíti psavců jsem recenzoval už 29. 4. 2010 na Sardenu, ten zbývajících se začal prodávat letos v létě a přinesl **dalších třináct povídek** devíti mužů, ale i pěti schopných žen.

Už úvodní díl obsahoval také komentáře, jejichž prostřednictvím šlo chronologicky putovat původními verneovkami a které pokaždé představily i následující novodobý příběh odrážející se od klasiky. To pokračuje. Některé Vernovy romány jsou sice vynechány, ale jiné naopak využity i rozvinuty – a někdy fascinujícím způsobem. Jindy hůř. Začneme horším, jako i kniha sama.

Doktor Cox je jen nevalnou parafrází *Doktora Oxe* a neodpovídá Vernově duchu. Psal britský sci-fi autor Keith Brooke. Zajímavější se zdá *Úplně první případ* Johana Heliota (nar. 1970) vyprávěný sluhou Philease Fogg, který je tajným agentem na první misi a líčí epizody známé cesty okolo zeměkoule, které však Verne buďto neznal, nebo schválně utajil. *Proklouz* tak odhalí, že jeho pán je vlastně i prof. Moriarty, a pak také, že tenhle zlovlný matematik uměl nacházet „časové trhliny mezi světy“. Těchto světů je přešle a zrovna tolik, jako našich dvojníků. Mezi Moriartyho dvojníky náleží i Nemo, Fantomas a dr. Fu Manchu a *Proklouz* je – v jiné dimenzi – Fandorem i sourozenci Holmesovými. Při všem i koordinátorem války Dobra se Zlem, což nám připomene sérii JFK a příliš samoučelný příběh nemění, řekl bych, nic na tom, že nezklamala sama metoda využívání literárních postav, na které stojí většina *Nových dobrodružství*. Taky Heliot přístup toho typu miluje a v jednom ze svých románů vylíčil i Vernův únos na Měsíc plánovaný a spáchaný mimozemšťany.

Cestou okolo světa byla inspirována i povídkou Kevinu Andersona, autora románu *Kapitán Nemo* (2002), a Sarah Hoytové (ta vytvořila hned čtyři románově detektivní pokračování *Tří mušketýrů*). Společné dílko *80 dopisů – a jeden navíc* je výborem z korespondence agenta Fixe, který o svém slídění průběžně informoval manželku, až dostal košem. Další spisovatelka Justina Robsonová (nar. 1968) je v Česku známá i díky sérii *Lila Black* a hrdina její prózy *Liga dobrodruhů* se setkává s entitami považujícími se za Verna i kapitána Nema, načež plují Atlantikem na ostrově a ve společnosti napůl skutečného Sindibáda či sira Davida Attenborougha, což se sakumpakum rovná asi tak největší hlouposti svazku.

Další povídka *Hector Servadac Junior* tvrdí, že byl v *Na kometě* naznačen budoucí konec světa po strážce s červoví-
tým(?) mimozemským stvořením. Adam Roberts (nar. 1965) parodoval už předtím třeba i *Hobita* či filmy *Hvězdné války* a *Matrix* a vymyslel i působivý katastrofický román *Sníh* (2004) či dílo o variantní podobě první světové války. Tady, myslím, jeho um uvádá, a když se začteme do *Tajemství Sahary* od Burroughsova editora Richarda Lupoffa (1935), tak nevím nevím. Lupoff sice napsal poutavou studii *Mistr dobrodružství* (1965) o kouzlu a principech díla Tarzanova tvůrce, tohle je ale příliš mechanicky roubováno na *Zatopenou Saharu* a snad jen abychom mohli spatřit Nautilus v Saharském moři... A Sharan Newmanová (nar. 1949)?

U nás je známa jako autorka detektivek i poučných knih vč. *Skutečné historie da Vinciho kódu*, v *Honbě za zlatem* však nechá H. G. Wellse, aby se setkal s mužem zbohatnuvším po pádu Zlatého meteoritu. Ten chce odčinit následky ovládnutí světového trhu a je to vlastně syn vynálezce, jenž kdysi nebeské těleso nasměroval svým paprskem nad Grónsko. Wells muži půjčí stroj času a... O skutečném Nemovi a o tom, že právě Nemo vyložil Vernovi základ hned několika jeho nejlepších románů, nás pak v *Mělčině* poučí Liz Williamsová (nar. 1965), avšak dosavadní příběhy dělají druhý svazek verneovek slabším, než byl ten první, a postmoderně se opakovaně dotýká samoučelnosti. Publikaci našťáší zachraňují následující povídky:

Ve Staré svítilně obdrží titulní artefakt potomek vynálezce Orfanika z *Karpatského hradu* a díky paprsku oné svítilny uvidí budoucnost i včetně spálení sebe a své milované. Autorem byl hororový tvůrce Tim Lebbon (nar. 1969) známý i jako původce románů o tajných osudech Jacka Londona.

Měsíčníanský zahradnický spolek je už čtvrtou verneovkou o baltimorském Gun Clubu. Taky v ní dostane slovo dělo, a tentokrát odstraní do kosmu odpad. Autorce Molly Brownové už po právu vyšly v Ikarii povídky a Ballantyneova *Matematická záležitost* oproti tomu jen mechanicky parafrázuje *Zmatek nad zmatek*, tj. třetí verneovku s Dělovým klubem, a je oproti Brownové svěžesti jen zdoluhavým fórkem.

To skvělý francouzský spisovatel a překladatel Michel Pagel (nar. 1961), který napsal i román *Cinéterre* (1998) z alternativního Londýna (podobají se atmosférou filmům společnosti Hammer), je jinou kávou. Přispěl propracovanou *Pravdou o Vilému Storitzovi*, kde propojil Vernův román velmi věrohodně s Wellsovým *Neviditelným*, ale i se *Strojem času*. A báječní, i když kontroverzní, jsou také *Tajemní Iowané* z paralelní historie, v níž v Americe existuje Lincolnopolis, jemuž vládnou kolonisti Vernova Lincolnova ostrova doplnění dokonce Jupovými

Četba, která mi udělala radost

Kniha Iana McEwana *Solar* má ironický až pořádký humor, který mě vždycky potěší.

Přiznávám, že jsem čekala něco pochmurného a jdoucího „na dřev“, protože jsem od Iana McEwana znala jen Betonovou zahradu. Tohle je ale McEwan středního věku, který už není tak mladicky rebelský a šokující, ale zato zná výborně život a má velmi vtipné postřehy. Při čtení jsem měla zhruba pocit „jo! jo! takoví jsme, když se o nás říká pravda!“

Hlavní postavou příběhu je nositel Nobelovy ceny za fyziku Michael Beard. Cenu získal už kolem svých třicátin, a jak už to u fyziků bývá, záhy přestal být kreativní. Jeho povrchnost a ignorance je tady však až zkarikována (aspoň bych tomu chtěla věřit a doufat, že vědci typicky až takovíhle nejsou) – zajímá ho opravdu jen sex, jídlo a pití a všechno ostatní ho obtěžuje. Tím pádem nemá vůbec žádné skrupule, co se týče krádeží cizích nápadů nebo práce na prosazování určité myšlenky a na jejím uvádění do praxe – může stejně dobře kopat za tým řešící solární energii (proto *Solar*) jako energii jadernou nebo cokoli jiného, pokud mu to zajistí pohodlný život.

opírá bratrance z Taboru. Smělý autor pak předvádí jednomu novináři skoro osmdesátiletého Cyra Smithe i enkávu, která se roku 1875 s lowou odtrhla od USA. Politicky a technologicky ten kraj ovlivňuje celý svět, ale původně to bylo zlé. Neurody, živelné pohromy, konkurence a předpojatost proti černému Nabovi(!), ale i restrikce americké vlády a lenost přistěhovalců svedly optimistického inženýra k trudnomyslnosti, když navíc i zjistil, že je leda schopným výrobcem, ne však tvořivým vynálezcem. I vrátili se všichni roku 1870 ke své skále v Pacifiku a díky jedné ponorce našli druhou: Nautilus. Byl neporušený. Usedli dovnitř k pákám a pluli do Států, kde pak ponorku rozebrali a využili veškeré vynálezy uvnitř, což vlastně celé trochu připomíná i Trosku. Ačkoli ale hrdinové povolali Edisona, Bella, Forda i manžele Curieovy, principy Nemových vynálezů žádný vědec nerozkryl, a tak se staly na Zemi jen magickým prvkem. Věda se zhroutila!

Dále je převedena i Nemova lebka a v ní domněnka, že byl buď z budoucna, nebo „z hvězd“. Jeho mysl vykazuje každopádně mimořádné kvality. Jen tak bokem zjistíme však i to, že je čtyřicetiletý Harbert gay a že on a Pencroff byli už za války Severu s Jihem milenci! Ted' chce „mladý hospodář“ Brown odvrátit „vyčerpání vědy“, jenže právě námořník Pencroff ho spolu s opy zarazí a sváže, načež nastoupí do čela kolonie Robur Dobytel.

Mírně šokující a bizarní prózu sepsal přední autor kyberpunku Paul Di Filippo (nar. 1954) a veškeré povídky knihy jsou jako v prvním případě sestaveny Ericem Brownem a Mikem Ashleyem, přeloženy Ivanem Ryčovským a částečně ilustrovány Zdeňkem Burianem, i když se jedná jen o jeho práci pro Gailův román *Raketou do měsíce*. Beletrie je opět vsunuta do stručné Vernovy biografie, ale řekl bych, že je to životopis moc kritický a že řadu verneovek naprosto nedoceňuje. Celku pak víceméně škodí.

Ivo Fencel

Řemeslná zajímavůstka: Ian McEwan se dopouští toho, před čím varují své studenty tvůrčího psaní na dílnách – označuje totiž čtenáři, jaký je jeho hrdina. To se skutečně nemá dělat, protože čtenář to vnímá jako těžko snesitelné poučování. Jenomže když takto postupuje Ian McEwan, je to najednou v pořádku a místy jsem se smála nahlas. O hrdinovi se například dozvíte: „Vlastně nic zeleného obecně – zahradničení, vycházky do přírody, protestní hnutí, fotosyntéza, saláty – mu nebylo po chuti.“ Přesto staví svou kariéru na zvládnutí syntetické fotosyntézy, a když se to od něj čeká, klidně píše ody na obnovitelné zdroje energie...

Michael Beard mi něčím připomínal Houellebecquova hlavního hrdinu z románu *Možnost ostrova*, což je pro změnu slavný komik – ten se taky tak nějak potácí od něčeho k ničemu a upřímně ho zajímá jediné sex. Ale není to tak, že by se v románu nic moc nedělo: v knize je i jedna mrtvota (zápletku nebudu prozrazovat), nevěrná krásná manželka, neplánované těhotenství, dobrodružný výlet do Arktidy a mnoho dalšího, co zaručuje, že všechno hezky odsejpa a pobaveně sledujete, jak se hrdina řítí do stále větších průšvihů. Neidentifikujete se s ním, na to je přece jen trochu moc odpudivý, nelitujete ho, vcelku mu to všechno přejete, a to je na tom právě uspokojiví.

Přesto bych Michaela Bearda neoznačila za padoucha, záporáka či antihrdinu. Doslov o něm mluví jako o odporně negativní postavě, ale až takhle bych to neviděla: spíš je to pohled na naše zvířátkovské, přirozené já, jak se projevuje, když není nijak moc usměrňováno. Což u bohatých a uznávaných lidí není – takže to klidně může dopadnout tak, jak v knize (i v životě) vidíme. Tahle postava je prostě jen bohorovně sebestředná. „Zalévala ho příjemná iluze, že má rád lidi. Všem dokázal na prostu všechno odpustit.“

Jelikož mě zajímá otázka klimatických změn a naše nepříliš efektivní úsilí s nimi něco udělat, ocenila jsem autorův hezky škodolibý pohled na to, jak boj proti změnám klimatu probíhá v praxi: Michael Beard jede na Špicberky jako jediný vědec ve výpravě umělců, aby se podívali na tající ledovce. Na pohon a vytápění luxusní lodi padne docela dost energie z fosilních paliv, pak se tam prohánějí na sněžných skútrech a zřejmě ničí tamní biotopy... Cítuji: Na lodi bude „přítomen rovněž italský kuchař s mezinárodní reputací a dravé lední medvědy v případě nutnosti zastřílí zkušený průvodce vybavený puškou dostatečné ráže.“

Půvabné je i setkání se sociálními antropology, kteří na akademické půdě začínou smrtelně vážně tvrdit, že celý koncept DNA jako nosiče dědičnosti je jen sociální konstrukt. (Je to nadsázka? Doufám...) Když Beard prohodí, že podle jeho názoru možná nikdy nebude ve fyzice 50 % vědyň, protože se nedá vyloučit, že ženy fyzika přece jen od přírody zajímá nepatrně méně, je okamžitě označen za fašistu a stane se terčem rozrušených demonstrantů. Z toho je vidět, že si autor bere na mušku celou škálu absurdit současného světa...

Eva Hauserová

Jane Austenová, Ben H. Winters Rozum a cit a mořské příšery

Po nedávném anglickém (vylepšeném) vydání románu *Pýcha a předsudek a zombie* od Setha Grahame-Smitha (2009, český zatím nevyšlo) zde máme další kontroverzní adaptaci nesmrtelného díla jedné z nejvýraznějších autorek devatenáctého století.

Těžko říci, zda jde o svérázný způsob, jak přiblížit spisovatelku mladé generaci, nebo naopak o snahu přizpůsobit se na popularitě díla, od jehož prvního vydání uběhlo letos právě dvě stě let a jehož četná filmová zpracování naznačují, že ještě nějaké století populární bude. Nejspíše se názor bude lišit čtenář od čtenáře.

Čtenář Austenové, který má ještě v živé paměti originál, se může bavit občas i vtipným převáděním reálií, frází a příměrů na jejich ekvivalenty související nějak s mořskou, potažmo rybí říší.

Anglickou krajinu nahradilo moře a pobřeží, domácí práce slečen skoro vždy nějak souvisí se škeblemi či přípravou ryb.

Prebenda pro chudého příbuzného se z místa venkovského pastora změnila na strážce majáku.

Willoughby přinese Mariannu nikoli potom, co uklouzla za deště, ale když ji zachránil před chobotnicí, a velmi sošně se pak stále ještě ve skafandru opírá o krbovou římsu.

Plukovník B. Mariannu vyděsí nejen zmínkou o užitečnosti flanelové vesty a tím, že už mu je, považte, pětatřicet, ale také chapadlovitými výrůstky na tváři, které by mu nepochybně záviděl jak dr. Zoidberg, tak Cthulhu.

Další inovací původně rodinného románu je implantace humoru a sociální kritiky.

Dobře vycvičený sluha je neviditelný, a když se sobecky dopustí toho faux pas, že třeba volá o pomoc, protože se topí nebo jej požírají mořské obludy, panstvo ohleduplně dělá, že jej neslyší, aby nepřivedlo do rozpaků jeho paní a jejich hostitelku v jedné osobě.

Přestože dojde ke katastrofickým příhodám, jako je zkáza podmořského města, probuzení Leviathana, hrdinové a hlavně hrdinky žijí dál svými každodenními starostmi, obvykle souvisejícími se sňatky a dědictvím. Proto bych dílo ani neřadil do SF, kde bych čekal alespoň náznak vysvětlení, proč se moře stalo pro „viktoriány“ zak zhoubné.

Na závěr malá ukázka autorova humoru:

Nedovedla se jen rozhodnout, kterého z provinilců má odsoudit rázněji – svého syna za to, že si vzal ženu bez jakýchkoli nezávislých prostředků, nebo dotyčnou ženu za to, že ho snědla.

Grobenius

Jack Ketchum: Po sezoně

Pokud si knihu přečtete na díkůvzdání, dost možná neusnete až do Vánoc. Tohle prosím napsal Stephen King. A ne, není to laciná reklama, jakých jsou přebaly amerických paperbacků plné. Je to čiročirá pravda, a pokud jste slabší povahy, nečtěte tu knihu radši vůbec.

Dostává se nám do rukou dost zvláštní svazek s velice barvitou historií. Poprvé vyšel roku 1980; nutno dodat, že ve verzi dost odlišné té dnešní. Současný čtenář je zvyklý na ledasco, ale původní nakladatel odmítl příběh vydat, dokud autor drasticky neseškrtá a nepřešle brutální scény, nezmění závěr a nezmírní sexuální násilí. Jistě že i po úpravách to byla síla, ale věřte mi, na necenzurovanou verzi (což je i ta naše) to prostě nemá. Celá kniha jede bez sebemenšího škobrtnutí nebo hluchého místa, a jakmile se tahle braková adrenalinová smršť jednou rozejde, nezastaví ji už nic.

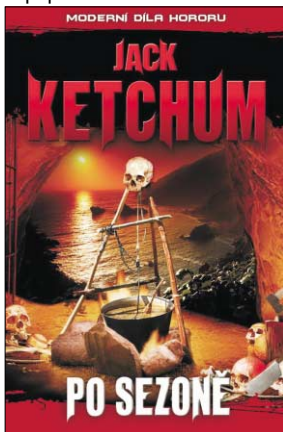
Skončilo léto, ze zapadáková Dead River kdesi v americkém Maine odjela většina luffáků, všechno nasvědčuje tomu, že se blíží další nudný podzim. Nebýt mladé ženy málem uštvané k smrti smečkou neznámých polodivokých dětí a šestice mladých Newyorčanů vyrazivších si oddechnout na chatu

v lesních samotách, asi by městečko uhnulo nudou. Jenže kramem bloudí zlo a pomalu ale jistě stahuje síť... Že to zní až příliš tuctově? Dnes už možná, ale věřte, že „originál“ Ketchum do-

kázal i z takto banálního hororového klišé vytřískat maximum. Víc než to. Vytrískal, vyříznul, oloupal, vyždímal a opekl to nad pořádně čadivým ohněm a bez pardonu nám to narval přímo před oči – jsme totiž svědky toho, jak si povedená rodinka kanibalů uspořádá piknik přímo v chatě, kde naši hrdinové bydlí. Vidíme krev a násilí v té nejsurovější formě, bezmocně sledujeme sadistické orgie a chtě nechtě objevujeme i pár kulinářských receptů. Prostě lahůdka. Když perverze dosahuje nejzazšího bodu a kniha se chýlí ke konci, místo happyendu přichází další nechutný šok. Ketchumův svět je krutý. Nevyhrává tu dobro ani nefunguje zákon silnějšího; o životě, smrti a spravedlnosti rozhoduje pouhá náhoda. Střet racionality (civilizace) a instinktu (divočiny) končí destrukcí obou, vysvobození z noční můry se nekoná. Přichází dlouhá, bezesná noc... Stephen King by vám přece nelhal.

Jakub Guman

Laser Books 2011, překlad Milan Žáček, 240 stran, 219 Kč

Časem s vědou - září a říjen o velkých činech a lidech vědy

O originální myslitel Jakub Hron (1840-1921), civilním povoláním gymnaziální profesor s úctyhodnou aprobací matematika - fyzika - filosofie, který (jsa předčasně pensionován) ještě po šedesátce téměř vystudoval medicínu a práva (přes splnění podmínky ho nepustili k závěrečným zkouškám), vytváří **5. září 1891** náčrtek svého zřejmě nejznámějšího vynálezu - speciálního nosiče-stojánku-nádobky na inkoust, který nazval *buňát nepřekotitelný*.

V podstatě se jedná o dvojitý dutý mnohoúhelník (pentagonální do-dekaedr) na inkoust s držákem na *námočku*. Jak dosvědčuje zachovaná fotografie, buňát měl na svém psací stole Karel Čapek a zřejmě ho používal.

Tvůrčí záběr krále českých obzvláštníků Hrona (dneska by dost možná patřil mezi laureáty ceny Ignáce Nobela) byl vskutku obrovský: „Píšu ze zábavy, dokazuju pro vědomost, odhaduju pro cenu, řadím pro úpravu, brousím pro lesk, sestavuju pro tvar, vůbec robím z lásky: ať je teda potěšen duch každého čtenáře, ať vnikne do nitra pojmů!“, píše v předmluvě k jednomu ze svých četných vědeckých spisů a dodává: „Moje řeč je sladká, hladká, půvabná, libečná, úpravná. Moje myšlenky jsou ostré, pronikavé, sečné, pytlavé, řadivé podrobně i obecně. Můj cit jest jemen, hotov, živ, určiv, kojiv a těšiv.“

Zde jsou názvy některých jeho děl: *Objev a popis pravidelných nových hranatin* (geometrických mnohostěnů), *Přitaž i odpud hvězd jako dopelněk soustavy Kopernikovy*, *Čujba a jsoucno prostora*, *Libomudravna čili put Myselby ze Stagiry do Metánova* (Stageira je rodiště Aristotelova, Metánov zase Hronovo), *Skutky lidské čili jeden tisíc špatností živby a konby lidské*.

V oboru techniky vedle buňátu zkonstruoval zlepšený *šestínát* (sextant) jménem *kulstínměr*, postavil a v prvním roce tohoto století předvedl svítiplynem plněný *slonový balón* (neb disponoval *sloníma nohama* k bezpečnému přistávání. Podle všeho prvním Hronovým vynálezem byl „bez kolejný vozohyb“ - vozidlo na principu mechanického odstrku s pohonem parním či lidským (patent z roku 1872).

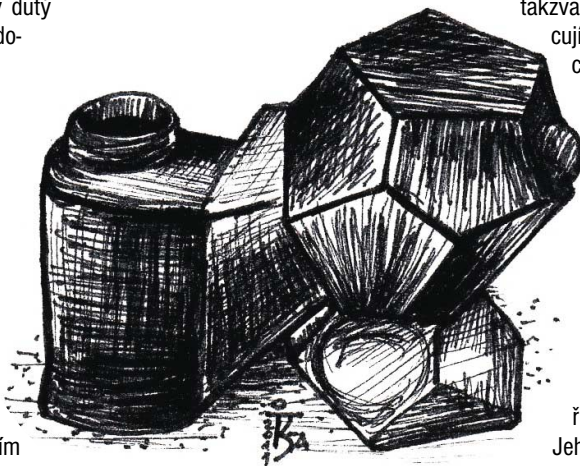
Balzám proti dnešnímu drilu bezmyšlenkovitě, vnitřní krásu postrádající účelnosti. Nebo už ani to ne?

Zatímco kolem zuří válka, z nádraží v Basileji **5. září 1941** vyjíždí první lokomotiva poháněná plynovou turbínou. Zkonstruovala ji po třináctiletém vývoji švýcarská firma Brown-Boveri. Mašina úspěšně ujela 380 000 km a potvrdila,

že spalovací turbíny jsou nejlehčím typem pohonu s tak vysokým jednotkovým výkonem. Dnes se používají v turboelektrické modifikaci zejména na dálkových tratích v USA a Kanadě.

Sovětský svaz zúročuje svoji dlouhou raketovou tradici (Ciolkovskij, Canděr) a **9. září 1941** (jiný zdroj uvádí 14. 7. téhož roku) nasazuje do bojů s nacistickým Německem proslulé salvové raketomety na střelný prach -

takzvané kaфуše, které se pro svoji zdrcující účinnost brzy staly postrachem nepřátel. Kaфуše měly jednoduchou konstrukci, proto se snadno vyráběly i používaly. Jednou salvou mohly odpálit 16-18 raket.

Jak známo, poprvé na světě v letadle vzletli američtí bratři Wrightové koncem roku 1903. **13. září 1906** před četným publikem na palouku v buloňském lesíku u Paříže vzletá první letadlo v Evropě. Jeho konstruktérem je Brazilec Alberto Santos-Dumont, známý již svými rekordními eskapádami s balony a zejména

se vzducholoděmi. Jeho dvojplášník *Dravý pták* s motorem vzadu a tlačnou vrtulí při premiéře „uletěl“ asi deset metrů v maximální výšce jednoho metru. Pilot letadlo „řídil“ stoje vpředu mezi křídly... O deset dní později už překonal vzdálenost 50 m, a poněvadž přitom byla poprvé měřena i rychlost, vytvořil i první rychlostní rekord - 41,3 km/h. Ještě téhož roku v listopadu pak uletěl 220 metrů.

Pro úplnost dodejme, že podle neověřených zpráv si už v březnu toho roku podobně poskočil Rumun Vuia a 12. 9. se prý podařil 50 m dlouhý skok dánskému průkopníkovi letectví Ellehammerovi. Ani jeden z nich se však na rozdíl od Santos-Dumonta dále nezlepšil.

To ráno **15. září 1916** u severofrancouzské řeky Somme spustí Britové jako obvykle strašlivou kanonádu. Němci trčí v úkrytech a čekají. Náhle palba utichá a do nastalého ticha se místo bojového pokřiku začne rozléhat dosud neznámý zvuk. Kovový klapot. Z prachu a dýmu se pomalu vynořuje dvaatřicet nestvůrných železných krabic. Z jejich nedobytných pancířů štekají kulomety. Pět strojů zapadá do bahna, devíti dalším vysazuje motor, ale zbylé pod svými pásovými kopyty drtí vše jako nějaký novodobí blaničtí rytíři.

První tanky v dějinách během tří hodin posouvají dříve nedobytnou frontu o pět kilometrů, britské ztráty jsou pouze dvacetinové. Kolektivní duše člověčenstva zase o pár valérů zčernala.

Září 1791 bylo v Praze vskutku nóbl. 6. 9. zde byl rakouský císař Leopold II. korunován českým králem; večer před zraky vládnoucího páru proběhla ve Stavovském divadle premiéra Mozartovy opery *Titus*. Na počest korunovace se v Klementinu konala ve dnech od 21. 8. – 24. 9. průmyslová výstava, i dle Guinnessu první toho druhu na Kontinentě. A 25. 9. 1791 panovník navštěvuje v Karolinu Královskou českou společnost nauk. Blahosklonně zhlédne spalování diamantu v kyslíku, pokusy s parní silou, simulaci budoucího zatmění Slunce... a nakonec vyslechne projev Josefa Dobrovského o oddanosti slovanských národů k arcidomu rakouskému... Spokojený monarcha skládá 6000 zlatých „na pokračování v užitečných cestách ... zejména těch, jež mohou zdokonaliti národní průmysl, šířiti užitečné vědomosti a tím prakticky napomáhati lidskému vůbec a blahu země České zvláště...“

Od 1. října 1891 platí v českých zemích přesný čas jenom jeden – středoevropský, bez ohledu na polohu (přesněji zeměpisnou délku). Kdyby se totiž rozvíjející se železniční doprava měla všude řídit časem místním (slunečním), asi by to moc dobře nedopadlo – časový rozdíl mezi Aší a Trincem je přes dvacet minut (kupříkladu v USA platilo do přijetí pásmového času roku 1884 na 75 různých železničních časů). V Praze je tedy třeba posunout ručičky o 2 min 18 s dopředu, zatímco v Jindřichově Hradci, kterým rozhodující 15. poledník prochází, město na svůj orloj nemusí ani sáhnout. Kam ovšem nedolehne polední vyzvánění z železničních stanic, které budou do zavedení rozhlasu za šíření časového signálu odpovědné, tam zůstanou k užítu staré dobré sluneční hodiny...

V závěru tzv. Jubilejní výstavy v Praze vrcholí i vzduchoplavecké produkce. 1. října 1891 předvádí proslulý francouzský vzduchoplavec Eugene Taupin první seskok padákem u nás, večer 20. října (dva dny po ukončení výstavy) pak jeho krajan Louis Godard pozve známého nakladatele Vilímka na noční let. Devítihodinovou pouť pak ještě v témže roce Vilímek popíše v knížce *Z Prahy k Baltickému moři*. Až tam ovšem nedorazili, přistáli u Odry v dnešním severozápadním Polsku.

Už rok podnikavý opat strahovského kláštera Kryšpín Fuk pracuje na realizaci svého ambiciózního plánu na splavnění Vltavy, „... aby z Prahy povstalo vůbec obchodní město, aby z Hamburku sem všeliké zboží dováženo bylo a aby zde skladiště bylo zbudováno, z něhož by zase do všech sousedních zemí zboží se rozváželo...“ 7. října

1641 tedy Fuk zahajuje první plavbu se skoro třicetimetrovou solní lodí. Z Prahy proti proudu ji táhne sedm koní, řídí ji loďmistr s šesti tovaryši. Do Českých Budějovic dorazí 13. října. Bohužel Fukovou smrtí v roce 1653 zájem o lodní dopravu ochabl... Resuscitoval ho až počátkem 19. století budějovický podnikatel Tadeáš Lanna.

V roce 1860 byl tehdy devěťadvacetiletý Skot James Clerk Maxwell jmenován profesorem King's College v Londýně, kde ještě zastihl stárnoucího Faradaye. To ho přivedlo ke studiu elektromagnetismu. Napřed modelově vysvětlil mechanismus elektromagnetické indukce, pak se vrátil ke svému životnímu tématu – ke světlu. A 19. října 1861 píše Faradayovi: „Koncepte, na kterou jsem narazil, poskytla ve své matematické podobě některé velmi zajímavé důsledky, které ... poukázaly na číselné vztahy mezi optickými, elektrickými a elektromagnetickými jevy...“ Zjednodušeně řečeno, z dat naměřených německými kolegy Kohlrausem a Weberem vypočetl rychlost elektromagnetické vlny. Vyšlo mu 193 088 mil za hodinu. Přitom nejnovější měření Francouze Fizeaua udávala pro rychlost světla hodnotu

193 118 mil za hodinu! Právě tato nápadná shoda přivedla Maxwella na cestu vedoucí (po třech letech usilovné práce) k první formulaci elektromagnetické teorie světla. Ta pak vyvrcholila roku 1872 zveřejněním proslulých osmi základních Maxwellových rovnic.

Balonu k pozorování nepřátelských pozic poprvé použili v červnu 1794 Francouzi před bitvou s Rakušany u belgických Fleurs. Rakušané zase pro změnu první použili balonů k bombardování Benátek v srpnu 1849. Nu a 22. října 1911 přichází na řadu letadlo – italský hejtman Piazza provádí první průzkumný let. A jakkoli za 1. světové války první nálety (v lednu 1915 na Londýn) ještě provedly vzducholodě Zeppelin, 5. října 1916 dochází k první letecké „bitvě“ v dějinách:

Třicátý ročník Parconu: vzpomínání i změny

Dokázal se letošní jubilejní 30. ročník Parconu vyrovnat svým nedávným předchůdcům? Odpověď zní, alespoň v případě ročníků 2008 a 2009, ano i ne – v něčem se jim vyrovnal, v jiných věcech je i předstihl. Stal se tak více než důstojným pokračovatelem tradice, jejíž osud je bohužel v příštích letech nejasný.

Chotěbořský Parcon měl velmi příjemnou komorní atmosféru; na rozdíl od obou plzeňských Parconů v letech 2008 a 2009 prostory naprosto vyhovovaly programu i množství účastníků, takže nehrozily prázdné opuštěné chodby a vzdálené sály obsazené pěti lidmi; místnosti programových linií byly pohodlně vedle sebe, člověk tedy nemusel nikde dlouho přecházet a nic hledat a naopak se mohl snadno setkávat s dalšími návštěvníky a třeba se s nimi i posadit do čajovny přímo naproti třídám s přednáškami nebo k baru KD Junioru. S loňským Parconem v Českém Těšíně letošní ročník srovnávat nemohu, jelikož loni jsem se nezúčastnila.

I po programové stránce byl con zvládnutý pěkně; klasické literární přednášky, které jsou těžištěm Parconů, mohl člověk nalézt v liniích Parcon a Avalcon Speciál, populárně-vědecké a spekulativní ve Sci-fi & Future a nově i seriálové v rámci SeriesConu. Prezident Fandomu, Zdeněk Rampas, také zajistil instalaci zajímavé výstavy dokumentující celou bohatou historii Parconu. Přijeli i slavní spisovatelé jako Ondřej Neff, Josef Pecinovský či František Novotný. Musím však přiznat, že ze všeho nejvíce mne zaujala vědeckofantastická linie, obzvláště kosmonautické pořady Petra Tomka a astrobiologické přednášky Toma Petráska.

Součástí conu byl i druhý Slet autorů fantastiky, kde se fanoušci mohou na jednom místě setkat s mnoha českými a slovenskými spisovateli, poslechnout si jejich přednášky a nechat si od nich na hromadné autogramiádě podepsat knihy. Letos na ní bohužel výrazně převažovali autoři nad čtenáři, na

rozdíl od minulého ročníku na Festivalu Fantazie, kde knihy a podpisy proudily obremem.

V programu nechyběly ani zajímavé novinky převzaté z letošního FF, například Drakyina talkshow „UFOlněte se, prosím“, která se na FF i zde dočkala značné popularity – a tak mne potěšilo, když jsem se stala jedním z hostů sobotní talkshow, která probíhala po slavnostním večeru s vyhlášením CKČ.

Samotné vyhlášení proběhlo ve tradičním stylu s tradiční sebranou moderátorskou dvojicí – Martinem Koutným a Jaroslavem Mosteckým. Předávání cen bylo příjemně svižné, ale zároveň s dostatkem prostoru pro oceněné a nominované. Neobešlo se však bez menších zádrhelů, jako když se pan Mostecký ptal již potřetí nominovaného Daniela Tučka, jestli už do CKČ někdy něco posílal.

Cenu Ludvík si odnesl Vlado Ríša, který ji dle svých slov měl dostat už dávno – jednou přece zachránil topícího se Ludvíka Součka, a tak by cena bez něj vůbec neexistovala! Mloka za zásluhy získal Juraj Toman, který si ho bohužel ze zdravotních důvodů nemohl osobně převzít. Cenu prezidenta ČS fandomu získal za dlouholetou aktivní organizaci conů Václav Pravda.

Celkově byl 30. ročník Parconu povedený, naplněný dlouhými debatami o literatuře a vědě, zajímavými přednáškami a posezením s přáteli – a samozřejmě byl díky ocenění Vlada Ríši úspěšný i pro XB-1... Uvidíme, co přinese příští Parcon, konající se v Bratislavě v rámci IstroConu a Comics Salónu. A rok 2013? Ten nám zřejmě ukáže, jestli tradice přežije v současné podobě, zanikne nebo se změní. Osobně doufám, že druhá možnost nenastane. Byla by věčná škoda o Parcony přijít.

Julie Nováková

Reportáž je převzata ze stránek časopisu XB-1.

Ozbrojený francouzský průzkumný letoun sestřelil nad francouzskou řekou Marnou německé letadlo.

Belgický chemik Ernest Solvay, pohádkově bohatý ze svého patentu na výrobu sody z kuchyňské soli, se zanášel i dalekosáhlejšími věcmi než vydáváním peněz; kupříkladu vymyslel bizarní teorii hmoty a gravitace. Jelikož ji fyzikové takticky ignorovali (aby ji nemuseli odsoudit), zhrzený myslitel hledal příležitost, jak jim ji prezentovat. Toho využil vlivný německý fyzik Walther Nernst a navedl ho, aby v Bruselu uspořádal vrcholnou fyzikální konferenci. Za to, že na ní vyslechnou trochu hostitelova blábolu, budou si nejvýznamnější teoretičtí fyzikové moci v pohodlí poklábat o novinkách v branži (tehdy především o kvantové teorii). **29. října 1911** tedy v luxusním Granhotelu Metropole tato „vědecká šestidenní“ začíná. Účastní se zhruba dvacet předních badatelů včetně Einsteina (ve svých dvaatřiceti nejmladšího účastníka), Plancka, Lorentze, Rutherforda, Poincarého, Broglieho, Marie Curie... Konference toho moc nepřinesla (řešila se hlavně otázka,

zdali jsou fotony coby kvanta elektromagnetického záření reálné entity, nebo pouze matematický trik), ale mecenáš se rozhodl ji na témže místě pořádat každé dva roky, a to dokonce i po své smrti (zemřel v roce 1922). Solvayovské konference se konaly s výjimkou prvoválečných let až do roku 1933 (7. kongres), na zřejmě nejslavnější z nich byly v říjnu 1927 v úporných diskusích především Einsteina (proti) s Bohrem (pro) doříbeny základy kvantové mechaniky.

Dlouho byla nejsilnější hned první americká operační vodíková puma (Bikini 1. 3. 1954, asi 20 megaton trinitrotoluenu). Potom ale **30. října 1961** v oblasti Nové země v Severním ledovém oceánu explodovala nejsilnější puma všech dob – sedmadvacetitunová termonukleární sestava (s přezdívkou „Bomba-car“) s ekvivalentem 57 megaton TNT, což je asi 20krát víc než všechny bomby 2. světové války dohromady. Hirošimu rozmetala puma zhruba 4500krát slabší... Toto operačně zcela nepoužitelné monstrum z hlavy Andreje Sacharova mělo jediný cíl, demonstraci síly. **František Houdek**

DOGMA

ODPOSLECHNUTO:

Xinemus chtíc zachránit před smrtí svého nejlepšího přítele se ocitne až na samém dně svých schopostí. (...) Za trochu oddanosti dostanete velmi výživnou potravu pro mozek.

Pavel Bednář / Fantasy Planet

FILMY:

Rejkjavík – další z řady brutálních a ne nejchytrějších snímků typu Wolf Creek či Noc s nabroušenou břitvou, tentokrát na islandský způsob.

Správci osudu – vždycky je lepší, když místo špatné dickovky (kterých bylo v poslední době až až) vznikne slušná romantika.

Vinyan – tuctová historka, která by si našla místo a příznivce jako kraťas v hororovém povídkovém filmu, ale takhle je to neuvěřitelná nuda, do které Francouzi navíc naccpali i nějaké peníze.

X-Men: První třída – viděl jsem jen dvě třetiny, pak chotěbořskému kinu klekla prastará technika. Další tuctový začátek, který má získat nové diváky, aniž by se ti minulí dočkali něčeho smysluplného. Navíc chyběla odvaha k politické nekorektnosti, kdy by řady spravedlivých opustila jen Thajka a černoch.

Zdrojový kód – příliš nechápu nadšení kolem tohoto snímku. Dobrý nápad, ze kterého ale mohl vzejít nádherně depresivní příběh místo ne úplně logické, o to však nechutně optimističtější romantické historky se spoustou šťastně kosmopolitních Američanů ve finále. Ze všeho nejvíc to na mne dělalo dojem, že si tu Amíci léčí komplexy z nemožnosti předcházet teroristickým útokům.

Filip Gotfrid

Svět podle Prota? Objev české psychiatrie?

Před léty, v roce 1974 se mi do ruky dostala knížka od české psychiatricky dr. Syřišťové. Jedna z kapitol knížky ma jako příznivce SF nadchla. Pak jsem kolem roku 2002 v kině viděl v titulce uvedený film s Kevinem Spacey (nomen omen?). Jak víme, Prot pocházel s planety K-PAX. K uvedenému obrázku píšu originální text o tomto možná mimozemšťanovi. Obrázek pochází z této kapitoly.

Imaginární svět, autorka Eva Syřišťová, Mladá fronta 1974.

Dr. Jaroslav Stuchlík před léty uvěřil v lékařském časopise Psychiatrie 11/1967 zajímavý a originální případ pacienta vytvářejícího si v svém autistickém úniku „realitu“ vedle „reality“ světa:

Pacient se považuje za obyvatele smyšlené dvojběžnice „Astronu“ a „Thesis“, z které je duplikátem Země právě Astron. Jeho žena se ve skutečnosti jmenuje Dahorjáné Sedeno z planety Thesis. Naučila ho řeči „ishi“. Svou imaginární koncepci pacient rozvedl do překvapivých detailů. Nakreslil řadu map Astronu, sepsal dějiny jeho jednotlivých národů, vytvořil pro každý vlastní jazyk i písmo, jež označil zvláštními názvy (stehutština, barmunština, kvodština, wulframština, rifirijifinština atd). Celkem vytvořil 16 umělých jazyků, mnohé s propracovanou gramatikou, syntaxí a slovníky vyjadřující v každém jazyku na 10 tisíc výrazů. Vylíčil i kosmické tragedie postihující Astron a jeho národy. Řeč ishi, kterou si osvojil od své fiktivní ženy, mu byla od samého počátku „řečí útěchy“. Přeložil do řeči ishi různé knihy, psal ishiovsky své vlastní romány i cestopisy. Vytvořil japonsko-ishiovské a japonsko-stehutské a japonsko-barmunské slovníky. V jeho umělých jazycích i písmu se odráží nadprůměrná znalosti cizích řečí. Od dětství jako výjimečně nadaný jedinec se sám vzdělával lingvisticky, během středoškolského studia dokonale ovládl latinu, řečtinu, němčinu, francouzštinu, angličtinu a všechny slovanské jazyky. Postupně se naučil a dokonale ovládal japonštinu, munda-

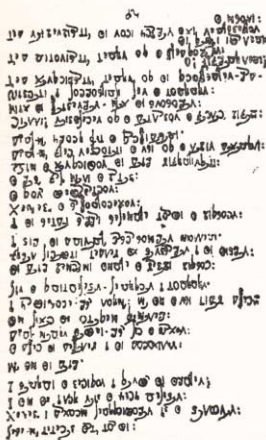
řinskou čínštinu a exotické jazyky Středního východu. Jeho písemné novotvary (umělé písmo) čerpají z nejruznějších systémů písma (řeckého, orientálního, hieroglyfického a jiných) i z matematických symbolů a napodobují je. Autistické písmo je vysoce originální a vytváří takřka estetické výtvarné celky.

Konstrukce jeho imaginárního – pro něho velice skutečného – světa je nesena mimořádnou výbavou nadpřeměrné inteligence i předchozího vzdělání. Vyjadřuje úžasnou schopnost vynalézavosti, jež pracuje se stejným rozsahem skutečných, zejména lingvistických, ale i jiných odborných znalostí jako s nezadržitelnou silou autistických objevitelských a únikových fantazií, jež mu dovolují žít takřka „reálně“ na jiné planetě.

Zkrácené o speciální a rozsáhlé definice autismu.

Vlado Spon

Více IK 3-4/2006 Jaroslav Stuchlík – Neofatické polyglotie psychotiků, editor Vladimír Borecký. Triton 2006. 504 stran, 599 Kč.

Obr. A. Ukázka originálního schizofrenního písma „ishovského“.

Obr. B. Schizofrenní text psaný tzv. písmem kimbelským, obrázkovým hieroglyfickým. (Podle nemocného se čte v kolmých sloupcích zleva doprava.)

ČS FANDOM

Na Slovensku vznikol časopis Jupiter

Na Istrocone 2011 sa predstavil nový slovenský elektronický SF časopis Jupiter. Stojí za ním časť redaktorov Istrozínu, sci-fi.sk a Fantázie. Nulté číslo v rozsahu 130 strán si môžete stiahnuť na <http://casopis-jupiter.sk/>. Obsahuje poviedky Andreja Pilipiuka, Alexandry Pavelkovej a finálové poviedky zo súťaže Poviedka za 33 na tému „text piesne“. Z publicistiky môžu okrem rozhovoru s autorom zahraničnej poviedky (nazvaného podľa jeho odpovede na otázku o grafomanstve – Literárni impotenti zhadzujú pracovných kolegov) zaujať aj článok o filme „Zrodenie planéty opíc“, seriáli „Game of Thrones“ či albumy „Crimson“ Edge of Sanity. Reakcie na časopis môžete písať na jeho facebookovú stránku <http://www.facebook.com/CasopisJupiter>, kde nájdete aj anketu o tom, koľko by mal časopis stáť. Od prvého čísla by malo byť jeho stiahnutie spoplatnené.

Martin Králik

Klub Julese Vernea, Straky na vrbě a Městská knihovna Praha vás zvou na 28. ročník Miniconu a 3. ročník Knížkonu,

který se koná v sobotu 12. 11. 2011 v Malém sále Městské knihovny, Mariánské náměstí, Praha 1 od 10 hod.

Letošní Minicon se věnuje tématu Meč.

■ V 10 hod. začíná přednáškou Františky Vrbenské Píseň a meč (věnována mýtickým mečům)

■ Pokračuje Míla Linc Meč a brko (středověcí kavalíři vládnoucí brkem i mečem)

■ Miroslav Žamboch – přednáška mluvící sama za sebe: Spi-sovatel a meč

■ Leonid Křížek: Meče v historických filmech (včetně ukázek)

■ Jaroslav Pechar: Nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč (Symbolika mečů v bibli)

■ František Novotný: Meče 21. století

■ Během Miniconu budou vyhlášeny výsledky literární soutěže Žoldněří fantazie

Knihovna je otevřena od 9,30 hod.

Egon

PAF

Tahle trochu praštěně znějící zkratka v sobě skrývá *Přebor autorů fantastiky*, jakýsi žebříček úspěšnosti autorů obesílajících literární soutěže. Nejde tedy o běžnou literární soutěž ve psaní povídek, ale o zhodnocení, jak se který autor v průběhu kalendářního roku umístil v literárních soutěžích. (Obdoba tenisového ATP)

Takový žebříček může být přínosný jak pro čtenáře, který narazí na zajímavou povídku od – pro něj – neznámého autora a chtěl by vědět, kde jinde se může s jeho pracemi setkat, tak

cena: 0 €

založený 2011

JUPITER

magazín o fantastike

ČÍSLO 0

POVIEDKY
Alexandra Pavelková: Farba
Andrej Pilipiuk: Mars 1899
Diana Lastopová
Ján Gálik
Daniel Klimek

PUBLICISTIKA
Rozhovor s A. Pilipiukom
M. Králik: Game of Thrones
M. Vojtko: Zrodenie Planéty opíc
Milošova knižná polička
D. Fabián: Edge of Sanity

pro samotné (soutěživé) autory i pro vydavatele fantastické literatury a organizátory literárních soutěží. Konečně, u zrodu myšlenky stál Michael Bronec (Straky na vrbě). A jelikož se nápad líbil i Darth Zíře, zaštila ho vahou Fandomu.

Na Parconu v Chotěboři byl (s malým zpožděním) vyhlášen vítěz za rok 2010. Stala se jím **Dana Rusková** s velkým náskokem před Danielem Tučkou.

Umístění dalších autorů, ale i pravidla přeboru a malý výlet do historie najdete na www.paf.sfkpalantir.net **Vláša Němec**

NON FICTION

Josef Pekař

Dějiny naší říše

Kniha byla napsána jako učebnice pro nejvyšší třídy středních škol Rakousko-Uherska a byla „schválena“ výnosem C. K. ministerstva kultury a vyučování ze dne 9. dubna 1914“. Učebnice představuje hutný přehled dějin R-U a nepokrývá jenom období, kdy Čechy byly součástí monarchie, ale celé období od časů říše Římské až do roku 1914. Pozoruhodná je i Pekařova vize dalšího vývoje habsburského soustátí, načrtnutá v závěru knihy. Dějiny se však ubíraly jiným směrem. Kniha vychází s předmluvou historika Jiřího Raka.

ELKA PRESS, 2011, A5, pevná vazba, 208 stran, 279 Kč